ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ: 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1890 — ΕΤΟΣ Ζ'.—ΑΡΙΘ. 29

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59
Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι. . . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. . Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρομηταὶ ἡμῶν οἱ μὴ ἐμβάσαντες ἔτι τὰς συνδρομάς των, νὰ ἐπιταχύνωσι τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν.

Ἐπίσης γνωστοποιεῖται τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι δύνανται νὰ μετρήσωσιν αὐτὰς τῷ ἀντιπροσωπεύοντι τὴν «Ἑβδομάδα» Τραπεζιτικῷ καταστήματι τοῦ κ. Πεσμαζόγλου.

Τοῖς ἐν Καίρῳ τῷ κ. Στ. Χωνῷ.
Τοῖς ἐν Βόλῳ τῷ κ. Γ. Ἀλεξανδρίδῃ
Τοῖς ἐν Πάτραις τῷ κ. Λ. Κανελλοπούλῳ
Τοῖς ἐν Σύρῳ τῷ κ. Ι. Τ. Δαμβέργῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πικραὶ σκέψεις.

Ὑπὸ ἐχεμύθειαν, κοινωνικαὶ σελίδες, ὑπὸ Κ. Φ. Σκόκου.

Αἱ βόρειοι Σποράδες· Ἱστορικὴ καὶ γεωγραφικὴ μελέτη, ὑπὸ Κ. Ζ. Λεβανοῦ.

Τὸ ὕστερνό της τραγοῦδι. Ποίησις Π. Ν. Πετροπούλου.

Τὸ κλειδοκύμβαλον τοῦ καθηγητοῦ. Διήγημα τῆς Μὶς Clemence Black. Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Π. Ν. Σταθακοπούλου.

Ὁ βασιλεὺς Ἄπεπις, μυθιστορία Victor Cherbuliez. Μετάφρασις Α. Ἀμπάτη. (Συνέχεια).

Μαυροποῦλι, μῦθος Κριλόφ, ὑπὸ Π. Α. Ἀξιώτου.

Διατί ὑπανδρεύθητε; Ἀπαντήσεις ἐκ τῆς Illustration.

Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια.—Ἐξωτερικά.—Ἀρχαιολογία.—Φιλολογία.—Καλλιτεχνία.

Ἰδιαίτερα Γράμματα.

Νέα Βιβλία.

ΠΙΚΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Μετὰ χρόνους πολλούς, ὁ μακρόθεν ἐπισκοπῶν τὸ ἐνεστὼς τῆς ἡμετέρας πατρίδος καὶ ἐκ τῶν διαφόρων ἱστορικῶν λόγων προσπαθῶν νὰ ἐξαγάγῃ τὰ αἴτια, δι' ἃ ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπέστη κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν συμφορὰς ἀληθῶς δεινοτάτας, μάτην θὰ ζητήσῃ ὡρισμένα τινὰ πρόσωπα, ὅπως αὐτοῖς καὶ μόνοις καταγνώσῃ τὰς εὐθύνας.

Ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἕλληνος μέχρι τοῦ τελευταίου, οὐδένα θὰ θεωρήσῃ ἀνεύθυνον· μόνοι δ' οἱ νομικῶς ἀκαταλόγιστοι: τὰ θύματα τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς ἠλιθιότητος, ἂν ζητήσωσι χάριν, θὰ τὴν εὕρωσιν.

Ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, πάντες θὰ διέλθωσι πρὸ τῆς πλάστιγγος τῆς κρίσεως νίπτοντες τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, ἀλλὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ ἡ ἀπόφασις ἐπὶ πάντων θὰ βαρύνῃ ἐξ ἴσου:—Τοιοῦτοι Ἕλληνες δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ τοιαύτην νὰ καταστήσωσι τὴν Ἑλλάδα.

Πρῶτοι θὰ ζητήσωσι νὰ δικαιολογηθῶσιν οἱ ἐλεύθεροι καὶ θὰ πειραθῶσι νὰ παραστήσωσιν ἑαυτοὺς ἥρωας ἀφοσιώσεως καὶ ἐθελοθυσίας: θ' ἀπαριθμήσωσι τὰ ἑκατομμύρια, ἅτινα χάριν τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας ἐδανείσθησαν, τοὺς βαρεῖς φόρους ὅσους χάριν αὐτῆς ὑπέστησαν, τὰς ἐπιστρατεύσεις καὶ τὰς ἄλλας δοκιμασίας των· ἀλλ' ἔσονται μηδὲν πάντα ταῦτα ἐν συγκρίσει πρὸς ὅσα καθυστέρησαν νὰ πράξωσι, δοῦλοι γενόμενοι τῆς ἰδιοτελείας, ἐν τῇ πόλει καὶ ἔτι χεῖρον, ἐν τῷ οἴκῳ περιορίζοντες τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος, ἀρχομανεῖς, φατριασταί, συμφεροντολόγοι ἁπλοῖ ἐκ τοῦ ἐλαχίστου καταδεικνύμενοι καὶ μόνον ὡς ὅπλον ἀδελφοκτόνου παρουσιάζοντες ἔστιν ὅτε τῆς πλησσομένης ἔξωθεν πατρίδος τὰς ὀδύνας. Κομπάζοντες θ' ἀπαριθμήσωσι μίαν πρὸς μίαν τὰς συντελεσθείσας προόδους, ἀλλὰ φοβεροὶ θ' ἀντικρούσωσιν αὐτοὺς μάρτυρες: τὸ θρασὺ ἔγκλημα καὶ ἡ πολιτογραφηθεῖσα ὀθνεία διαφθορά. Καὶ ἐὰν τέλος, αὐστηρὰ ἠχήσῃ τοῦ δικαστοῦ ἡ φωνή, ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Κάϊν:—Τί ἐκάματε τὴν Μακεδονίαν;—Καὶ μήπως ἡμεῖς εἴμεθα φύλακες αὐτῆς; θ' ἀποκριθῶσιν οἱ μέν.—Καὶ μήπως δὲν προπαρεσκευαζόμεθα δι' ἐκλογάς; θ' ἀποκριθῶσιν οἱ ἄλλοι...

Μετὰ τοὺς ἐλευθέρους θὰ παραστῶσι καὶ οἱ δοῦλοι πρὸ τοῦ κριτοῦ· ἐκτὸς ἐκείνων, οὓς τὸ αἷμα καὶ οἱ διωγμοὶ ἐξήγνισαν, οἱ ἄλλοι προσκλίνοντες μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ πειραθῶσιν, ἀπεκδυόμενοι πάσης εὐθύνης, νὰ ἐπιρρίψωσι ταύτην πρὸς τοὺς ἐλευθέρους—Πῶς συνεδράμετε σεῖς ἑαυτούς; Τίνα παρέσχετε χεῖρα βοηθείας εἰς τοὺς κοπιῶντας χάριν ἡμῶν καὶ τῆς πατρίδος; Τίνα φόρον ἀπετίσατε οἱ ἀσύδοτοι χρήματος, οἱ ἀσύδοτοι αἵματος; Ἢ μὴ θεωρεῖτε ἀρκοῦντα, τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις καταλαμβάνει ἡμᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς παραπλεούσης ἑλληνικῆς σημαίας, τὰ δάκρυα ἅτινα ὑγραίνουσι τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν περὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας εἰδήσεων, τὴν ἑβδομαδιαίαν προσδοκίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐξ Ἑλλάδος ταχυδρομείου;

Ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τίνες αἱ μεγάλαι θυσίαι, ἃς ὑπέστητε χάριν τοῦ κοινοῦ μεγαλείου, ἢ τοὐλάχιστον πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κοινοῦ ὀλέθρου; Ἐπλέξατε συνομωσίας; ἐβαδίσατε εὐθέως πρὸς τὸν θάνατον; ἐπυρπολήσατε τοὺς οἴκους ὑμῶν; ἐτάφητε ζῶντες ὑπὸ ἀναφλεκτικὰς ὑπονόμους; Ἐπράξατε τὸ μυριοστὸν τῶν ὅσων ἄλλοι πέριξ ὑμῶν λαοὶ πράττουσι πρὸς ἀπόκτησιν ἐλευθερίας καὶ δόξης; Ἐθυσιάσατε τοὐλάχιστον μέρος τῆς χρυσῆς μετριότητος τοῦ οἴκου σας; Οὐδέν! οὐδέν. Λέξεις καὶ αἰσθήματα ὅσα θέλετε· ἀλλὰ πράγματα; τί πράγματα θὰ ἐπιδείξητε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἱστορικῆς κρίσεως πρὸς ἐλάττωσιν τῆς ἀπέναντι τοῦ μέλλον ος ὑμετέρας εὐθύνης;

Ἴσως... σκώμματά τινα καὶ ὕβρεις κατὰ τῶν λαῶν ἐκείνων· λοιδορίας κατὰ τῆς εὐτελείας τῆς καταγωγῆς αὐτῶν· θὰ ἀκονήσητε βέβαια τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμά σας καὶ θὰ ἐξακοντίσητε κατ' αὐτῶν εὐφυᾶ ἐπιγράμματα! Πόσον εὐφυέστεροι θὰ κατεδείκνυσθε μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, ἂν ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ θέτοντες τὰς πατραγαθίας ἡμῶν, ἐγίνεσθε μιμηταὶ των ἀφοῦ διδάσκαλοι δὲν ἔσχετε τὴν δύναμιν νὰ καταστῆτε!

Λαμπροστόλιστε ἀξιωματικέ, θὰ κατεδέχεσο ποτὲ νὰ περιβληθῇς ἐπαίτου ἐνδύματα καὶ ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους, ἐγκαταλείπων τῆς πρωτευούσης τὰς τρυφάς, νὰ περιέρχεσαι χωρία ρυπαρὰ καὶ δύσβατα ὄρη ἐξ ἰδίας προαιρέσεως καλλιεργῶν τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος; Ἅγιε καλόγηρε, θὰ ἐγκατέλιπες τὴν ὀκνηρίαν σου, ἵνα ἀσπασθῇς ἀγωνιώδη, ἐπικίνδυνον πάντοτε δ' ἄμισθον ἀποστολήν; Πτωχὲ ἐργάτα, θὰ ἐλησμόνεις τὴν οἰκογένειάν σου, τὸ συμφέρον σου, τὰ τέκνα σου, διότι ἁπλῶς τοιαύτη σοὶ ἐδόθη διαταγή; Καὶ σύ, μυρωμένε καὶ λεπτεπίλεπτε ἄρχον, εἴτε τοῦ πλούτου, εἴτε τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς, εἴτε τοῦ πνεύματος εἶσαι ἀριστοκράτης, θὰ προσέφερες τὴν χεῖρα καὶ τὸ ὄνομά σου εἰς χυδαίαν καὶ γυμνόποδα χωρικήν, ὅπως οὕτω προσηλυτίσῃς αὐτὴν καὶ τοὺς συγγενεῖς της χάριν αὐξήσεως, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πατρίδος σου;

Καὶ ὅμως οἱ Βούλγαροι τὰ ἐξετέλεσαν ὅλα ταῦτα, ἅτινα σεῖς θεωρεῖτε θαύματα ἴσως ἀνοησίας...

Διὰ ταῦτα—θὰ εἴπῃ ἡ ἱστορία—ἄλλοι λαοί, πολὺ τῶν Ἑλλήνων κατώτεροι τό τε πνεῦμα καὶ τὴν καταγωγήν, ἀλλ' ἀσυγκρίτως ἀνώτεροι κατὰ τὰς θυσίας καὶ τὴν αὐταπάρνησιν, προηγήθησαν αὐτῶν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς δόξης, καὶ ἥρπασαν τὴν εἰς αὐτοὺς ἐμπεπιστευμένην παρὰ τῆς Εὐρώπης ἀποστολὴν πρὸς ἐκπολιτισμὸν τῆς Ἀνατολῆς· οὗτοι δέ, περιωρίσθησαν εἰς τὸν στενὸν χῶρον, ὃν ἠλευθέρωσαν οἱ πατέρες διὰ θυσιῶν . . . ἃς δὲν ἠθέλησαν τὰ τέκνα νὰ συνεχίσωσιν.

—

Τοιαῦται ἄρά γε πέπρωται νὰ γραφῶσιν αἱ τελευταῖαι, ναί, αἱ τελευταῖαι, σελίδες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας; καὶ τοιαύτη ἐποποιία, οἷα ἡ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν παρελθόντος, ὑπὸ τόσῳ ἀδόξων γραμμῶν ἀπεφάσισεν ἡ μοῖρα νὰ περατωθῇ; Ὄχι! ἡ μοῖρα οὐδὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἐθνῶν. Ἡμεῖς μόνοι, οἱ ἐλεύθεροι καὶ οἱ δοῦλοι, θ' ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς ἡμετέρας τύχης. Ἀλλὰ τὰ προοίμια δὲν ἐνθαρρύνουσι τὸν γράφοντα εἰς σκέψεις... ὀλιγώτερον πικράς.

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ!!

(κοινωνικαὶ σελίδες)

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε προηγ. ἀριθμόν.).

ΣΚΗΝΗ Ι'.

[Καθ' ἣν ὥραν ὁ Γιάννης ἐξέρχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀξύνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσοχίαν, κατὰ διαβολικὴν βέβαια συνεργίαν, ἀνοίγει τὸ παράθυρον τῆς ἀπέναντι ὀλίγον ἀπωτέρω οἰκίας, καὶ ἐμφανίζεται ἡ Ἀννεζώ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς γειτονίσσης. Ἡ Ἀννεζὼ μένει ἐμβρόντητος. Ὁ Γιάννης τὰ χάνει κατὰ γράμμα]

— Ὥρα καλὴ κὺρ Γιάννη !... Τί ἤθελες ἐκεῖ μέσα πρωΐ-πρωΐ....

— Ποῦ νὰ σ' τὰ λέω, Ἀννεζώ μου... ἱστορίαις ὁλάκερες !

— Μὲ τὴ Μαροῦλα πάλι; Καὶ δὲν μοῦλεγες, ψεύτη, πῶς δὲ θενὰ γυρίσῃς νὰ τὴν κυττάξῃς πλειά ;...

— Ἐγὼ μὲ τὴν Μαροῦλα ; Ἀμὴ καλλίτερα νὰ τὴν ἰδῶ μ' ἕνα μάτι....

— Τότενες λοιπὸν τί ἔκαμες ἐκεῖ μέσα, αἴ ;

— Βλαστήμα τα ρὲ Ἀννεζώ ! Κάτι φασαρίαις εἶχα μὲ τὰ ἀφεντικά της καὶ ἐχρειάσθηκε νὰ ξενυκτίσω... μὴ τὰ 'ρωτᾷς... κάτι μπερμαντοδουλειαῖς τοῦ ἔτρεξαν μ' ἕνα λιμοκοντόρο... ποῦ 'πάγει νὰ πάρῃ τὴν κόρη 'ς τὸ λαιμό του... ὁ γάϊδαρος! ... ἀμὴ ἄφησέ τον καὶ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ...

— Τί λές, βρὲ Γιάννη ; Στάσου λοιπὸν νὰ καταιβῶ 'ς τὴ σκάλα νὰ μοῦ τὰ πῇς μὲ τὸ νί καὶ μὲ τὸ σίγμα...

— . . . . . .

— . . . . . !! . . . . !! . . . . .

—Κύτταξε ὅμως, Ἀννεζώ μου, μὴ βγάλῃς τσιμουδιά !...

— Ἔννοια σου !

— Σοῦ εἶπα· ἔδωσα 'ς τὸν Περδίκη τὸν λόγο μου πῶς δὲν θὰ τὸ μάθῃ ψυχή !.. Αἴ ! βλέπεις εἶνε κρῖμα καὶ γιὰ τὸ κορίτσι τὸ ἄμοιρο νὰ ξεσκεπασθοῦν 'ς τὸν κόσμο!..

— Οὔτε γρῦ ! ἔννοια σου !...

ΣΚΗΝΗ ς'

[Ἡ σκηνὴ μετατοπίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς διάφορα πέριξ σημεῖα τῆς γειτονίας. Ἡ Ἀννεζὼ συναντᾶται πρὸ τῆς θύρας τοῦ γειτονικοῦ παντοπωλείου μὲ μίαν ἐξ Ἄνδρου συνάδελφόν της — τὴν Ζαμπέταν. — Τὴν σταματᾷ καὶ τῆς ζητεῖ προκαταβολικῶς τὸν λόγον τῆς τιμῆς της πῶς θὰ κρατήσῃ μυστικὸ κάτι τι ποῦ ἔμαθε...]

— Ἀλήθεια, Ἀνεζώ;... Τὰ ξέρεις καλά;..

— Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις... ἀμ' ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς ἤμουνα *παρὼν* 'ς ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία !

— Οὔ, οὔ οὔ ! ντροπαῖς καὶ χάλια !... καὶ δὲν πᾶνε νὰ πνιγοῦνε ὅλοι τους !

— Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, Ζαμπέτα ! μὴ 'πῇς τίποτε σὲ κανένα... γιατὶ... ξέρεις... ἡ Θάλεια μοῦκανε χίλιους δύο ὅρκους νὰ τὸ σιωπήσω...

— Ὤχ, ἀδελφή ! Δέ με συχωρᾷς, ποῦ θὰ κάθουμαι ἐγὼ τώρα νὰ ξαναλέω τέτοιαις ἀηδίαις !...

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

[Εἶνε μεσημβρία. Ἡ Ζαμπέτα κομίζει τὸ φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς γειτονίσσης κυρ'ας Τυφλίδου, χαμογελῶσα ἔκφραστικώτατα. Ἡ δεσποινὶς Φιφῆ, θυγάτηρ τῆς σεβασμίας κ. Τυφλίδου, τὴν περιεργάζεται δι' ἐρωτηματικοῦ βλέμματος.]

— Τί ἔχεις, Ζαμπέτα, καὶ ὅλο χαμογελᾷς ;

— Εἶνε νὰ μὴ γελᾷ μ' αὐτὰ τὰ παράξενα ποῦ μαθαίνει κανείς !...

— Τί τρέχει ;

— Δὲν τὰ ἐμάθατε ; ἡ γειτόνισσά μας ἡ Θάλεια 'παντρεύεται...

[Μία ἀναγκαία παρένθεσις. Εἰς τὸ ἀπρόοπτον ἄκουσμα, ἡ περόνη πίπτει αὐτομάτως ἀπὸ τὰς ἰσχυνὰς χεῖρας τῆς demoiselle Φιφῆς, ἡ ὁποία μένει μὲ ἡμίσειαν β ο ῦ κ α 'ς τὸ στόμα, ἐννεὸς καὶ ἐμβρόντητος, ὡς νὰ ἐκρημνίσθη ἡ ὄροφη τῆς τραπεζαρίας ἐπὶ τῆς παροφίδος της. Ἡ Ζαμπέτα ἐνόησε τὸ λάθος της καὶ ἔσπευσε νὰ πραΰνῃ τὴν ἐξαγριωθεῖσαν δεσποινίδα.]

— Τέτοιαις 'παντρειαῖς ὅμως, κυρία Φιφῆ, καλλίτερα νὰ λείπουν !...

— Καὶ ποιὸν παίρνει ;

— Ἕνα κάποιον Ἀριστοτέλη Τερτίδη... ἕνα μάγκα πρώτης τάξεως !

—Ἀριστοτέλη Τερτίδη ;... πῶς εἶνε δυνατόν ;... αὐτός...

— Ἕνας ποῦ τὸν ζητάει τώρα ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν πιάσῃ... καθὼς καὶ τὸν πεθερό του τὸν Περδίκη... γιὰ κάτι κλεψές, μοῦ φαίνεται, 'ς τὸ τελωνεῖο...

— Ὁ Τερτίδης ; θὰ ἔχῃς λᾶθος, Ζαμπέτα. Αὐτὸς εἶνε δικηγόρος . . . καὶ ἔπειτα εἶνε νέος καθὼς πρέπει... πῶς εἶνε δυνατόν... τί σχέσι ἔχει αὐτὸς μὲ τὸ τελωνεῖον...

— Ἀκοῦστέ με ποῦ σᾶς λέω ἐγὼ· ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Ἐξαδέλφης μου τῆς Ἀννεζῶς μοῦ τᾶειπε ὅλα καταλεπτῶς.. ἐπειδὴ της εἶνε ἀνακατωμένος καὶ αὐτὸς 'ς αὐτὴ τὴν ἱστορία... τὸν ἔμπλεξαν ἄδικα τὸν καϋμένο κι' αὐτόν... μὴν τὰ 'ρωτᾶτε !.. εἶνε νὰ χάσῃ κἀνείς τὸ μυαλό του !.. Ἂν προφθάσουν καὶ κάμουν τὸν γάμο, πρὶν τοὺς 'πάνε Μενδρεσέ... 'πάει καλά... ἀλλοιῶς ἡ Θάλεια θὰ μείνῃ μονάχα μὲ τὸ ρεζιλίκι... Ἔπειτα ποῦ θὰ σηκώσω τὸ τραπέζι, θὰ σᾶς τὰ 'πῶ ὅλα... εἶνε γιὰ νὰ φρίξετε κυρία Φιφῆ !... Ἀλλὰ νὰ ζῆτε, μὴ κάνετε λόγο γιατὶ τᾶχουν δὰ κρυφὰ ἀκόμη...

— Οὔφ ! μὴ μὲ σκοτίζῃς ποῦ θὰ καταδεχθῶ νὰ κάμω λόγο γιὰ τὰ σκάνδαλα τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης !...

ΣΚΗΝΗ .....

[Χάριν εὐσπλαχνίας πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐ σ δ ο μ ά δ ο ς, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἄλλως τε θὰ ἔχουν λάβει ἐξάπαντός ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἱλαροτραγῳδίαν ταύτην, παραλείπονται ἄλλαι ἑκατὸν τοῦλάχιστον σκηναὶ καὶ τριακόσια πρόσωπα. Ἀφίενται δὲ εὐμενῶς εἰς τὴν εὐφυΐαν ἢ μᾶλλον εἰς.... τὴν κακεντρέχειαν τοῦ ἀναγνώστου νὰ τὰς ἀναπληρώσῃ ἐπὶ τὸ δραματικώτερον....]

ΣΚΗΝΑΙ ΑΤΕΛΕΥΤΗΤΟΙ

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου· ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Θεάτρου· ἐν Κηφισσίᾳ ὑπὸ τὸν πλάτανον· ἐν Φαλήρῳ· ἐν Πειραιεῖ· ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἀποπλέοντι εἰς Μέθανα· ἐν Μεθάνοις, ἐν Πύρῳ, Σύρῳ, Σμύρνῃ, Ρουμανίᾳ, Αἰγύπτῳ —ὅπου θέλετε.]

— Καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅλ' αὐτά, κύριε Ἀνεμόπουλε ;

— Κᾶτι περισσότερον, κυρία μου. Σᾶς λέγω πῶς γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως...

— Καὶ ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι ;

— Βεβαιότατα θὰ ἔγιναν.. ἐπρόκειτο νὰ γίνουν τὴν περασμένη τρίτη.

— Καὶ πῶς δὲν τοὺς ἀνήγγειλαν αἱ ἐφημερίδες ;

— Νὰ τοὺς ἀναγγείλουν; Χάχ, ἅ, ἅ, ἅ ! αὐτὸ δὰ μόνον ἔλειπε !... Τέτοιοι γάμοι !..

— Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ μάθητε ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, ἀφοῦ τὰ ἔχουν κρυφά;

— Τὰ ἔμαθα ὑπὸ ἐχεμύθειαν.

— Περίεργον ! καὶ εἶχα ἄλλη ἰδέα γιὰ τὴν κυρίαν Περδίκη... Καλὲ τέτοια πράγματα !

— Ἀμ' ἐκεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ Ἀριστοτέλης !..

— Καὶ ἐφαίνετο τόσῳ σεμνὸς νέος...

— Ἴσα-ἴσα, ἀπὸ τὸ σιγανὸ ποτάμι νὰ φοβᾶται κάνείς, κυρία μου...

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ....

[Δίδεται εἰς τὸ ἑξῆς πλέον πλήρης ἐλευθερία εἰς τὸ γοῦστο, εἰς τὴν φαντασιοκληξίαν καὶ εἰς τὴν μοχθηρίαν τῶν ἀναγνωστῶν νὰ τοποθετήσωσιν ὅπως θέλουν καὶ ὅπου θέλουν τὴν σκηνήν, τὰ πρόσωπα καὶ τὸ ἀκροατήριον. Ὁ Θεὸς πλέον καί.... ἡ ψυχή των !]

—... Καὶ ἐγὼ πάλιν ἔμαθα θετικὰ πῶς ὁ γαμβρὸς ἐδραπέτευσε 'ς τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἄφησε τὴ νύφη "ς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ !...

— Πιθανόν, ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις ἐπῆγε 'ς τὸν Εἰσαγγελέα... ἦτο ἐπόμενον.

— Κρῖμα 'ς τὸ νυφικὸ φόρεμα ποῦ τῆς κόστισε, λένε, δύο χιλιάδες φράγκα χρυσᾷ — νὰ σᾶς χαρῶ!—'ς τὸ Παρίσι σοῦ λέει ἄλλος!..

— Ἀμ' βέβαια ! μὲ κλεμμένα χρήματα τοῦ δημοσίου, τὸ ξέρει κ' ἡ γάτα μου....

— Ὥστε ἐπαύθη τώρα ὁ κ. Περδίκης ;

— Πιστεύω, ἔπειτα ἀπὸ τοιαῦτα σκάνδαλα...

— Σκάνδαλα μόνον ! αὐτὰ εἶνε σειρὰ κακουργημάτων, κυρία Εὐρυδίκη !

— Καλὲ τί λόγος ! Ἔλεγα κ' ἐγὼ ποῦ ηὗρεν ἡ Περδίκη τόσα λοῦσα καὶ τόσα μεγαλεῖα νὰ 'παντρεύσῃ τὴ κόρη της... Ἂν εἶνε ἔτσι, προτιμῶ καλήτερα κ' ἡ τέσσαρες κόραις μου νὰ μείνουν 'ς τὸ ράφι !

— Φανταισθῆτε γάμος ! νὰ στεφανώνῃ μέσα ὁ κουμπάρος, κι' ἀπ' ἔξω νὰ περιμένουν οἱ χωροφύλακες νὰ συλλάβουν τὸν γαμπρόν... Τί ποίησις ! αἴ, κυρία Κλεοπάτρα ; πῶς σᾶς φαίνεται ; δὲν εἶνε ρωμαντικόν ;

— Καὶ 'ς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ περιμένῃ τὴ νύμφη... ἡ μαμή ! Χάχ, ἅ, ἅ, ἅ ! Ἐδῶ δὰ εἶνε ποῦ εἶνε ὁ ρωμαντισμὸς εἰς τὸν κολοφῶνά του, κυρία Χαρίκλεια !

— Ὡς τόσῳ, κυρία Ἑλένη, τί μανθάνει κάνείς 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον !..

— Αἴ κυρία Κλεοπάτρα ! θέλουν μερικαὶ καὶ τὰ παθαίνουν !

— Νὰ ἰδοῦμε τώρα τὴν κυρία Περδίκη μὲ τί μοῦτρα θὰ βγαίνῃ ἔξω...

— Ποῦ ἤθελε νὰ 'μπάζῃ νύκτα μέρα 'ς

τὸ σπῆτί της τὸν νέον, γιὰ νὰ τοῦ φορτώσῃ τὴν προκομμένη τὴ κόρη της !... Ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ἔβλεπα χίλιαις φοραῖς !

— Καὶ νὰ τὸν καταντήσουν ὕστερα καὶ 'ς τὸ κακουργοδικεῖο...

— Ἔννοια σου δά, κυρία Μαριώρα, καὶ ὁ Τερτίδης σοῦ εἶνε ἕνας μπαγαπόντης πρώτης τάξεως...

—Στὴ Κωνσταντινούπολι ἔκανε τὸ λωποδύτη, λέγουν.

— Βρὲ τοὺς κατεργαρέους ! ! ! Ἀμ' ἂν δὲν 'μοιάζανε δὲ συμπεθεριάζανε, καὶ μὴ χάνεσαι...

ΣΚΗΝΗ.... ΧΙΛΙΟΣΤΗ

καὶ ἀρκετὰ ἀνέλπιστος.

['Εν τῇ ὁδῷ Σταδίου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου : Ὁ Ἀ ρ ι σ τ ο τ έ λ η ς Τ ε ρ τ ί δ η ς νέος συμπαθής, μὲ σεμνὸν καὶ εὐγενὲς παράστημα, μὲ γλυκεῖαν καὶ κανονικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας ἐξ εὐφυΐας καὶ ἀγαθότητος, βαδίζει ἀφροντὶς διὰ μέσου τοῦ συνωστιζομένου ὁμίλου τῶν περιπατητῶν, γαλήνιος, εὐχαρις, ἀνύποπτος. Φαίνεται ὀλίγον καταβεβλημένος ἐκ τῶν μόχθων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς μελέτης, εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν, κατέκλεισος ἐν τῷ δωματίῳ του εἰς τὸ ἄκρον τῆς συνοικίας Νεαπόλεως, προαλειφόμενος εἰς ἐξετάσεις διὰ τὴν θέσιν τοῦ πρωτοδίκου. Βαδίζει ἀτάραχος, καὶ οὐδὲ κἂν προσέχει εἰς τὰ ἐκφραστικώτατα βλέμματα καὶ τοὺς ψιθυρισμούς, οὓς διεγείρει ἡ ἐμφανισίς του ἀνὰ πᾶν βῆμα. Δεσποινίδες καὶ κυρίαι ἀντιπαρερχόμεναι ἐν συμπλέγμασι καὶ ὁμίλοις ἐκρήγνυνται εἰς ὑποκώφους ψιθυρισμοὺς καὶ σχόλια. Ἄλλαι τὸν καρφόνουσι διὰ βλεμμάτων εἰρωνείας, σαρκασμοῦ, οἴκτου, ἀποστρόφης· ἄλλαι μένουν ἔκπληκτοι διὰ τὴν ἡλιθιότητα καὶ τὴν ἀναίδειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νέος ἐξέρχεται εἰς κεντρικὸν περίπατον ἔπειτα ἀπὸ τόσα καὶ τόσαι Μετά τινα ὥραν τὸν σταματᾷ εἷς φίλος του, ἀφικόμενος πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἐκ Σύρου·]

— Τί μοῦ γίνεσαι, Τέλη ; Εἶνε ἀλήθεια κᾶτι ποῦ ἔμαθα ;.. νὰ σε συγχαρῶ ;...

— Ὄχι ἀκόμα, ἀγαπητέ μου· πιστεύω ὅμως αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα νὰ τελειώσουν πλέον...

— Μὰ πῶς λοιπὸν ἐμένα μοῦ τὸ εἶπαν ὡς γεγονός... καὶ τὸ ἔγραψαν μάλιστα καὶ αἱ ἐφημερίδες...

— Λᾶθος θὰ ἔγεινε ! Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ πρὸ 15 ἡμερῶν, ἀλλ' ἠσθένησεν ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ αἱ ἐξετάσεις ἀνεβλήθησαν..

— Αἱ ἐξετάσεις; Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου ; Καλέ, ἐγὼ σ' ἐρωτῶ διὰ τοὺς ἀρραβῶνάς σου. Δὲν ἀρραβωνιάστηκες ;

— Ἐγὼ ; ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ;

— Καὶ καλὰ ὁ κόσμος ὅλος τὸ ξέρει...

—Πιθανόν, ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, δὲν ἔχω εἴδησιν....

— Ἔλα, ἔλα· ἀφινέ τα· ἐσὺ νομίζεις πῶς τὸ ἔχεις κρυφό. Κρύβονται ὅμως αὐτὰ τὰ πράγματα ;

— ! ! !

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ...

ἐκ τῶν ἀναριθμήτων.

[Ὁ φίλος ἀντιπαρέρχεται σπεύδων, ὁ Ἀριστοτέλης βαδίζει σύννους. Κατωτέρω τὸν σταματᾷ ἄλλος φίλος του.]

— Βρὲ Τέλη, τί εἶνε αὐτά ; ἔτσι κρυφὰ 'πᾷς καὶ κάνεις ἐσὺ τοὺς γάμους σου ;...

— Ἐγώ ; Τί γάμους 'ς τὸ Θεό σου ; ἐτρελλάθηκες ;

— Μὰ τί διάβολο, ἀκόμα ἐπιμένεις νὰ τᾶχῃς μυστικά ;..

— . . . ! ! . . . ! ! ! . . . ! ! !

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ

συνέχεια τῆς προηγουμένης.

[Ἡ τέως ἀνέφελος φυσιογνωμία τοῦ Ἀριστοτέλη συννεφοῦται. Βηματίζει περίσκεπτος, ἐν ἀφαιρέσει, πνιγόμενος ἐκ στενοχωρίας, ὅτε αἴφνης τὸν σταματᾷ ἄλλος περίεργος διαβάτης, μὲ τὸ ἀφόρητον θάρρος τοῦ φίλου]

—'Αριστοτέλη !... πῶς ἔξω ;.. Σὲ ἀπέλυσαν ;... Ἀμ' τὸ ἔλεγα ἐγὼ πῶς γιὰ σένα θὰ ἐξεδίδετο ἀθωωτικὸν τὸ βούλευμα....

— Τὸ βούλευμα ;

— Ὥστε οἱ ἄλλοι παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον ;

— Δὲν σέ....

—Τὸ ἐπερίμενα· ἀλλὰ πῶς διάβολο 'πῆγες καὶ ἔμπλεξες, ἀδελφέ...

— Ἐγώ ; . . . . ;

— Καὶ τώρα ζῆς μὲ τὴ γυναῖκά σου ἢ τὴν ἐχώρισες ;... καὶ τὸ παιδί τί τὸ ἐκάματε ; δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ στείλῃς 'ς τὸ βρεφοκομεῖο, καϋμένε Τέλη... Τί πταίει ἐκεῖνο τὸ πτωχό !... ἀφοῦ ἔκαμες ἄπαξ τὴν ἀνοησίαν, ὅ, τι ἔγινε ἔγινε... ὑπομονή !... ὅλα διορθόνονται 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον.... τί νὰ γίνῃ !.. Ὁ διάβολος καμμιὰ φορά...

— Βρὲ ἀδελφέ, 'ς τὸ Θεό σου, τί παλάβραις εἶνε αὐταῖς ; Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ; τί γάμους μοῦ λὲς καὶ διαζύγια καὶ βουλεύματα καὶ παιδιὰ καὶ βρεφοκομεῖα !.. Κοροϊδεύεις ἢ τὰ λὲς ἀστεῖα ;..

— Βρὲ Τέλη, τίνος τὰ πουλᾷς ; ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ σὺ κρυφὸ καμάρι...

— ! ! ! . . .

ΣΚΗΝΗ . . . .

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ περιπάτῳ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεω . Ἡ κ. Περδίκη μετὰ τῆς δεσποινίδος Θαλείας διασχίζουσι τὰ πλήθη τῶν περιπατητῶν φιλομειδεῖς, αὐτάρεσκοι, βρυνθυόμεναι, ὑψαύχενες, μὲ εὐθυτενὲς τὸ παράστημα καὶ γαῦρον τὸ μέτωπον. Μετά τινα ὥραν ἡ Θάλεια ἐρωτᾷ ἔκπληκτος τὴν μητέρα της διατί ἀρά γε ὅλαι αἱ demoiselles καὶ αἱ κυρίαι, γνωσταὶ καὶ ἄγνωστοι, ρίπτουν ἐπάνω της τὰ βλέμματά των καὶ χαμογελοῦν καὶ κρυφομιλοῦν. Ἡ κ. Περδίκη ἀντιλαμβάνεται καὶ αὐτὴ τοῦ ἀνεξηγήτου φαινομένου καὶ ἑτοιμάζεται νὰ καταφύγῃ εἰς συμπεράσματα, ὅτε αἴφνης συναντῶνται κατὰ μέτωπον μέ τινα κυρίαν φίλην των, ἡ ὁποία τὰς σταματᾷ καὶ τὰς πλησιάζει]

— Σᾶς συγχαίρω, κυρία Περδίκη ! νὰ τοὺς χαίρεσθε ! Κυρία Θάλεια, νὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι....

— ! ! . . . .

— ! ! . . . .

— Καὶ νὰ ἰδῆτε, κυρία Πέρδίκη, τί σύμπτωσις ! Τὸ ἔμαθα χθὲς μόλις ἴσα-ἴσα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ἑτοιμαζόμουν νὰ σᾶς φέρω μιὰ καλὴ προξενειά ἀπὸ ἕνα γιατρόν, κάλλιστον νέον, καὶ οἰκογενειακόν μας φίλον...

— . . . . ! !

— Ἀλλά, βλέπετε κυρία Περδίκη, εἶνε τυχηρὰ πράγματα !... Ἡ τύχη ὅ,τί γράφει δὲν ξεγράφει...

— Μὰ τί πρᾶγμα, σᾶς παρακαλῶ ; τί συμβαίνει ;

— Μπᾶ !... παράξενον !... μὰ πῶς ; δὲν ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι τῆς Θάλειας μὲ τὸν... στάσου νὰ ἰδῆς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν... τὸν...

— Ψεύματα ! μὲ κανένα ἀπολύτως !.. θὰ σᾶς εἶπαν γιὰ καμμιὰ ἄλλη...

— Πῶς εἶνε δυνατόν ;... ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔχει ὡς βέβαιον... λέγουν μάλιστα πῶς...

— Καλὲ τὸν κόσμο κάθεσθε καὶ ἀκοῦτε...

— Περίεργον ! καὶ ἐμεῖς τὸ ἐμάθαμε θετικὰ ἀπὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ γαμπρός... πῶς γίνεται λοιπόν ;

— Ποῖος κακόηθης εἶνε αὐτὸς ποῦ τὰ διαδίδει ;... πῶς τὸν λέγουν ;

— Μὰ νομίζω νὰ τὸν εἶπαν Τερτίδη....

— Τερτίδη ;... ὦ !... μήπως τὸν εἶπαν Ἀριστοτέλη Τερτίδη ἴσως ;...

— Νομίζω .. ὥστε τὸν ξεύρετε ; αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ;

— Ἄ, μπᾶ !... πρώτη φορὰ ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομά του... οὔτε ξέρομε ποῦ βαστᾷ ἡ σκούφια του...

— Ἄλλο πάλι αὐτό ! Τί κόσμος !.. τί κάθουνται καὶ λένε !

— Ξεύρετε τί θὰ συμβαίνει ;... τώρα θυμοῦμαι... Θὰ εἶνε ἴσως ἕνας ἐλεεινός, ἕνας τιποτένιος, ποῦ τῆς προάλλαις εἶχε τὴ τόλμη, ὁ ἄχρεῖος, νὰ 'βρῇ τὴν ὑπηρέτριά μας 'ς τὴν ἐξώπορτα καὶ νὰ τῆς 'πῇ πῶς νοστιμεύεται τὴ Θάλεια... ἀλλά, ἐννοεῖς, ἐκείνη τοῦ ἔκλεισε τὴ πόρτα καὶ τὸν ἔπτυσε... τὸν παληάνθρωπο ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια!.. Ἔννοια του ! καὶ θὰ τὸν κάμω ἐγώ !..

— Ἄ ! μὰ τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα... λέω κι' ἐγὼ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κάμετε τέτοιους γάμους...

— Βεβαιότατα ! τὰ διαδίδει διὰ νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ !... τί ἄλλο ;.. Ἄ ! τὸν μασκαρᾶ !

— Καὶ νὰ ἰδῆτε τί λέει ποῦ νὰ φριξῆτε σᾶς βεβαιῶ !... πῶς τάχα τὸν 'μπαζάτε νύχτα-μέρα 'ς τὸ σπίτι γιὰ γαμπρόν... πῶς προχθὲς συνεννοηθήκατε νὰ τὸν μεθύσετε 'ς τὸ τραπέζι... καὶ τάχα πῶς τὸν πιάσατε ὕστερα διὰ τῆς βίας μὲ τὰ ρεβόλβερ 'ς τὰ χέρια γιὰ νὰ τὸν στεφανώσετε... καὶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ παπᾶς, ποῦταν κρυμμένος 'ς τὴν ἄλλη κάμαρα, ἄρχισε νὰ τοὺς εὐλογάει, αὐτὸς 'ξεμέθυσε... ἔμπηξε τῆς φωναῖς... καὶ μαζεύτηκαν οἱ κλητῆρες καὶ τὸν ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ χέρια σας μισοστεφανωμένο...

— Ἄ τὸν ἄτιμον !...

— Ἐννοεῖς, κυρία Περδίκη, πῶς ἐγὼ δὲν τὰ πίστευσα αὐτά... Θεὸς φυλάξοι !... τέτοια πράγματα ! μάλιστα ἔστησα καυγᾶ μὲ κᾶτι ἄλλαις ποῦ καλὰ καὶ σώνει, ἐπέμεναν νὰ ὑποστηρίζουν....

[Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ ἡτοιμάσθη νὰ διεκτραγῳδήσῃ ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλὰ ὅσα ἤκουσε σχετικὰ ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας, τὰ ὁποῖα βέβκια αὐτὴ δὲν ἐπίστευσε, ἀλλά... διεκόπη αἰφνιδίως καὶ πρὸς μεγάλην της λύπην, διότι ἡ Θάλεια, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κιτρινίσει ὡς νεκροκέρι, ἔρρηξε γοερὰν κραυγὴν καὶ κατέπεσε λιπόθυμος ὁλολύζουσα... Ἡ κ. Περδίκη ἐσκέφθη νὰ τὴν μιμηθῇ καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ μείνῃ κεραυνόπληκτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ πέριξ τῆς σκηνῆς ἐσχηματίζετο κύκλος περιεργων, ἡ κυρία Περδίκη, φρονίμως σκεφθεῖσα, συνεκράτησε τὰ ἐπαναστήσαντα νεῦρά της, καὶ ἀνέβαλε νὰ λιποθυμήσῃ ἅμα ἤθελον ἐπιστρέψει οἴκαδε.]

ΣΚΗΝΗ . . . . ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

[Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν ὥραν ἡ μουσικὴ παιανίζει. Πυκνοὶ ὅμιλοι περιπατητῶν ἐναλλὰξ ἀντιπαρερχόμενοι. Ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης, περίσκεπτος καὶ σιωπηρός, βαδίζει ἀρρύθμως ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τοῦ κήπου. Ὀπισθέν του σπεύδει ἀσθμαίνων ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης, ἀνεψιὸς τοῦ κ. Περδίκη, μετερχόμενος τὸν λόγιον νέον καὶ τὸν τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἐπίτιμος συνεργάτης πολλῶν διακοπέντων φύλλων, μέλος διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων συλλόγων, πρὸ πολλοῦ ὀνειροπολῶν νὰ διορισθῇ ὑπογραμματεὺς εἰς κάνὲν ὑπουργεῖον, ἀλλὰ μήπω διορισθεὶς καὶ ἑπομένως.... ὀλίγον ἀντιπολιτευόμενος ἐπὶ τοῦ παρόντος, κ.τ.λ. κτλ. Μόλις διέκριναν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλατείας τὸν Τερτίδην, ἔδραμεν εἰς καταδίωξίν του στρίβων τὸν μύστακα καὶ κραδαίνων τὴν ὀζώδη ῥάβδον του. Τὸν σταματᾷ ἀποτόμως, ἐνῷ ὁ Ἀριστοτέλης στρέφει βραδέως καὶ τὸν περιεργάζεται ἐκπληκτος καὶ οἱονεὶ ἐν ἀφαιρέσει.]

— Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ;

— Σεῖς εἶσθε, σᾶς παρακαλῶ, ὁ δικηγόρος κ. Τερτίδης...;

— Μάλιστα... καὶ ὑμεῖς ;

— Θά με μάθετε ὑστερώτερα... Δὲν μοῦ λὲς τοῦ λόγου σου, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ κάθεσαι νὰ διαδίδῃς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ χίλιαις δυὸ ἀνοησίαις διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου....

— Διὰ τὴν ἐξαδέλφην σας ; ποία εἶνε αὐτὴ σᾶς παρακαλῶ ;

— Ποία εἶνε ; εἶνε ἐκείνη ποῦ εἶχες τὴν ἀναιδειαν νὰ στείλῃς νὰ τὴν ζητήσῃς εἰς γάμον....

— Ἐγώ ;

— Μάλιστα, ἐσύ· ἀμ' ποιός ; ἐγώ ; Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεία μου σοῦ παρήγγειλε πῶς τὴν κόρη της δὲν τὴν ἔχει διὰ τὰ μοῦτρά σου, '... σὺ ἀνάνδρως φερόμενος καὶ ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως κάθεσαι τώρα καὶ φλυαρεῖς 'ς τὰ καφενεῖα...

— Ἐγώ ; μὲ συγχωρεῖτε... ἔχετε λᾶθος... Ποῖος εἶσθε σᾶς παρακαλῶ ;..

— Εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ εἶμαι ! καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα ! Σοῦ λέγω μόνον πῶς αὐτή σου τὴν διαγωγὴ θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς μὲ τὸ αἷμά σου...

— Μά, φίλε μου, δὲν ἔχω εἴδησιν ἀπὸ ὅλα αὐτά... θὰ ἔχετε λᾶθος... θὰ μ' ἐκλαμβάνετε δι' ἄλλον...

— Λᾶθος 'μπορεῖ νὰ ἔχῃς ἐσύ !...

— Αἴ, μὰ τότε λοιπὸν θὰ συμβαίνῃ κάποια παρεξήγησις.... δὲν εἶνε δυνατόν...

— Βρέ, δὲν εἶσαι σύ, ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης, ποῦ ἐπῆγες τῇς προάλλαις 'ς τὸ ὑπουργεῖο καὶ ἐφορτώθηκες τοῦ θείου μου, τοῦ κ. Περδίκη, νὰ σε διευκολύνῃ νὰ κλέψῃς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς σ' ἐκρήμνισε κάτω ἀπὸ τῇς σκάλαις....

— Ἐμένα ; ποιός ; ὁ κ. Περδίκης ; αὐτὸς εἶνε ὁ θεῖός σας ;

— Μάλιστα, τὸν ξεύρεις πολὺ καλά....

— Οὔτε τὸν γνωρίζω διόλου.. ἂν καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα, διότι ἴσα-ἴσα ἐγὼ ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις... ἔχω μάλιστα πικρὰ παράπονα ἐναντίον του, διότι.....

— Παράπονα, λέει !.. σύ ;... σὺ ποῦ τοὺς ἔκαμες ρεζίλι 'ς τὸν κόσμον !

— Τὸ ἐναντίον, κύριε ! αὐτὸς 'πῆγε καὶ διέδωκε πῶς τάχα θὰ με κάμῃ γαμπρόν του διὰ νὰ με ἐνοχοποιήσῃ εἰς κάτι καταχρήσεις του ποῦ ἀνεκαλύφθησαν... ἐνῷ ἐγὼ οὔτε ἔχω εἴδησιν διόλου !

— Ἂν ἔχῃς εἴδησιν ἢ δὲν ἔχῃς θὰ τὸ δεῖξῃ μεθαύριον ἡ Εἰσαγγελία !..

— Μάλιστα, αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ ! νὰ ἰδοῦμε ποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νά...

— Ξέρεις, κύριε, πῶς ὁ θεῖος μου ἐξ αἰτίας σου ἔχασε τὴν ὑπόληψίν του !...

— Ξέρεις, κύριε, πῶς ἐξ αἰτίας τοῦ θείου σας δὲν ἔχω μοῦτρα νὰ παρουσιασθῶ πουθενά !..

— Ξέρεις, κύριε, πῶς κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴ θέσι του...

— Ξέρεις, κύριε, πῶς σήμερα εἶχα γράμμα τοῦ πατέρα μου ἀπ' τὴ Σμύρνη καὶ μοῦ γράφει πῶς θά με ἀποκηρύξῃ μ' αὐτὰ ποῦ ἔμαθε, ἐνῷ ἐγώ....

— Βρὲ ἄτιμε !.. 'μιλᾶς κι' ὅλα ; δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἐστειλες τὸν κ. Πονηριάδη .....

— Ἐγώ ; οὔτε τὸν ἠξεύρω διόλου τὸν κύριον αὐτὸν οὔτε κανένα ἀπὸ σᾶς.....

— Δὲν τὸν ξεύρεις !.. Ὄρσε λοιπὸν νὰ τὸν μάθῃς !.. ἄτιμε !..

[Καὶ ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης συμπληροῖ τοὺς ἰσχυρισμούς του διὰ τῆς ῥέβδου, τὴν ὁποίαν ὑψοῖ καὶ καταφέρει ἀλλεπαλλήλως κατὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἀμυνόμενος τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα καὶ συμπλέκονται λυσσωδῶς καὶ κυλίονται χαμαὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνενοχλήτως, διότι εὐτυχῶς οὔτε σκιὰ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος φαίνεται που τῆς πλατείας. Θόρυβος, ταραχή, κίνησις τοῦ πλήθους, σχόλια, κρίσεις, συμπεράσματα. Μετὰ δύο-τρεῖς ὥρας φθάνει εἰς τὸν κόπον τῆς σκηνῆς καὶ εἷς ρέπορτερ ἐφημερίδος, ὅστις ἰδοὺ πῶς διηγήθη αὐτὴν τὴν ἑπομένην... .]

—«Βάνδαλος σκηνὴ διεδραματίσθη χθὲς »ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὰ »ὄμματά τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ ὁ»ποῖα ἐθεώντο αὐτὴν μετὰ στωικῆς ἀπα»θείας. Νέος τις ὀνόματι Τερτίδης, ταρα»ξίας γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων, »ἐπιπεσὼν αἰφνιδίως κατὰ τοῦ *κ. Περδίκη, »τέως τμηματάρχου* (;) ἐκ τῶν νώτων, ἐνῷ »οὗτος ἐβαδίζεν ἀμέριμνος καὶ ἀνύποπτος, »ἐξεκένωσε κατ' αὐτοῦ τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸν »ἐτραυμάτισεν ἐπικινδύνως εἰς τὴν κεφαλήν, »τὸ στῆθος, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ! ! »Ὡς ἀφορμαὶ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης λέγον»ται πολλὰ οἰκογενειακὰ σκάνδαλα, τὰ ὁ»ποῖα ἅμα ἐξακριβώσωμεν, θέλομεν ἐκτυλί»ξει λεπτομερῶς εἰς τὸ φύλλον τῆς αὔριον »ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ. Λέγεται ὅτι τὸ γεγο»νὸς τοῦτο σχετίζεται καὶ μὲ τὰς τελευ»ταίας διασπαρείσας φήμας περὶ καταχρή»σεων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ καὶ τῆς ἐντεῦθεν »ἐπελθούσης παύσεως τοῦ κ. Περδίκη. Τὸ »βέβαιον εἶνε ὅτι πυκνὸν μυστήριον καλύ»πτει τὴν σκανδαλώδη ταύτην ὑπόθεσιν, τὸ »ὁποῖον πιστεύομεν ὅτι θὰ διαλευκάνῃ ἡ »ἀνάκρισις, ἐπιληφθεῖσα ἤδη τῆς κατα»διώξεως !»

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ ὅταν τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης ὁ κ. Περδίκης, διεξερχόμενος, κατὰ τὸ εἰωθός, τὰ πρωϊνὰ φύλλα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαροῦλα τῷ ἐκόμιζε τὸν καφφέ, συνήντησε καὶ τὴν ἀνωτέρω εἴδησιν, δὲν ἠξεύρω ἂν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὸ πρωϊνόν του ρόφημα μέχρι πυθμένος, οὔτε ἂν ἀπελιθώθη μὲ τὸ κύπελλον εἰς χεῖρας μετέωρον, ὡς στήλη ἅλατος, ἂν καὶ ἡ Μαροῦλα ἐβεβαίου μεθ' ὅρκου βραδύτερον, ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν ἔβλεπε πολλὴν ὥραν καὶ ἐσταυροκοπήθη, μήτοι τῷ ἐπῆλθεν ἀποπληξία !

Ἠμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ὅταν ὁ κ. Περδίκης εἶδεν ὅτι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μυστικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν παροξυσμῷ πατρικῆς στοργῆς ἑτόλμησε μόλις καὶ μετὰ δειλίας νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του, συγκεχυμένον ἔτι καὶ ἀχνοφόρητον, ἀμφίβολον ἔτι ὡς ἐν καταστάσει ὀνείρου καὶ σκιᾶς· ὅτι — λέγω —τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἀπόρρητον τὸ ἤπασεν ὁ κόσμος, τὸ ἐτροποποίησε, τὸ παρεμόρφωσε, τὸ ἔσυρεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸ ἐρρύπανε καὶ τοῦ ἔδωκε κολοσσιαίας μυθιστορικὰς διαστάσεις, ἠναγκάσθη τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μόνος ἀσφαλὴς τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ συμβαίνῃ τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἡ . . . . . *ἐχεμύθεια !*

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

ΑΙ ΒΟΡΕΙΟΙ ΣΠΟΡΑΔΕΣ

(Ἱστορικὴ καὶ γεωγραφικὴ μελέτη)

Ὀλίγοι βεβαίως ἐκ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἐπεσκέφθησαν, τὰς πρότερον μὲν ὡς ἐπαρχίας Βορείων Σποράδων, ἤδη δὲ ὡς ἐπαρχίας Σκοπέλου, ἀποτελούσας μέρος τοῦ Νομοῦ Εὐβοίας νήσους. ἔτι δ' ὀλιγώτεροι ἴσως εἰσὶν οἱ ἀναγνώσαντές τι περὶ αὐτῶν. Εἰς τοῦτο βεβαίως συντελεῖ τὸ ἀπόκεντρον ὡς καὶ ἡ σμικρότης τῆς ἐκτάσεώς των· αἱ νῆσοι αὗται μολοντοῦτο ἔχουσι τὴν ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν ἱστορίαν των : πιστοὶ εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων αὗται κατήρξαντο τοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον Α'. πολέμου, ὅστις ἀρξάμενος διὰ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς ἐν Ἀλονήσῳ ἐκ Μακεδόνων φρουρᾶς καὶ τῆς καταλήψεως τῆς νήσου παρὰ τῶν Πεπαρηθίων,—ἐντολῇ τῶν Ἀθηναίων ἐνεργησάντων,—κατέληξε διὰ τὰς νήσους ταύτας, εἰς τὴν παντελῆ αὐτῶν καταστροφὴν παρὰ τῶν Μακεδόνων, ὅπως μὴ χρησιμεύσωσιν ὡς ὁρμητήριον τῶν Ῥωμαίων· ἀπὸ τὰ πρῶτα δὲ τοῦ λήγοντος αἰῶνος ἔτη πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὴν προπαρασκευὴν καὶ ἔκρηξιν τοῦ μεγάλου κατὰ τὸ 1821 ἀγῶνος προθύμως καὶ ἐπὶ ἰδίῳ κινδύνῳ παρασχοῦσαι ἄσυλον, καὶ συντρέξασαι διὰ τῶν πλοίων καὶ ναυτῶν των, τοὺς ἕνεκα τῆς ἀποτυχίας τῆς κατὰ τὸ 1806 ἐκραγείσης ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπαναστάσεως εἰς αὐτὰς καταφυγόντας ἁρματωλοὺς τῆς Θεσσαλίας καὶ τοῦ Ὀλύμπου, οἵτινες ἀπὸ χερσαίων μαχητῶν εἰς ναυμάχους μεταταραπέντες, διὰ τῶν ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἐκ μικρῶν σκαφῶν,—σχεδὸν εἰπεῖν λέμβων,—σχηματισθέντων στολίσκων, πολλάκις ἀντεπεξῆλθον κατὰ μοιρῶν ὁλοκλήρων τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου.

Στὴ Σκιάθο καὶ στὴ Σκόπελο ἐκεῖ Κατῆς δὲν κρίνει, γιατ' εἶν' λημέρι τοῦ Σταθᾶ, βίγλα τοῦ Νικοτσάρα

λέγει τὸ δημοτικὸν ᾆσμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Πρὶν ἢ προβῶμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς σημερινῆς τῶν νήσων καταστάσεως, ἥτις εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς τῆς παρούσης ἡμῶν διατριβῆς, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ μικρὰ παρέκβασις περὶ τῆς ἀρχαίας τῶν νήσων τούτων ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας, ἀφορῶσα ἰδίως τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν γενομένην ὀνοματοθεσίαν τῶν νήσων, κατὰ τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν αὐτῶν, καὶ τὰς γνώμας τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀσχοληθέντων λογίων ξένων τε καὶ ἐγχωρίων.

Ὁ ἐκ Σκιάθου ἐλλόγιμος κύριος Ι. Οἰκονόμου, ὡς θέμα ἐναισίμου διατριβῆς τῶν ἐπὶ φιλολογίᾳ ἐξετάσεών του λαβὼν τὴν Πεπάρηθον (ταυῦν Σκόπελον), συνώψισεν ἐν αὐτῇ λίαν ἐπιτυχῶς τὴν ἀρχαίαν τῆς νήσου ταύτης, ὡς καὶ τῶν παρακειμένων αὐτῇ, ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν, μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, ὡς μὴ διαμείνας ὅμως εἰς Σκόπελον οὐδ' ἐπισκεφθεὶς ἴσως ποτὲ τὰς λοιπὰς νήσους, ὑπέπεσε καθ' ἡμᾶς εἰς ἀνακριβείας τινας, οὐδόλως ἐλαττούσας ἄλλως τε τὴν ἀξίαν τῆς πραγματείας του.

Περὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως Πεπαρήθου προκειμένου, τοποθετεῖ ταύτην ἔνθα ἡ νῦν τῆς Σκοπέλου πόλις· ἐν τῇ θέσει ταύτῃ οὐδόλως ἀνευρέθησαν ἀρχαιότητες, οἱ δὲ τάφοι ὧν μνείαν ποιεῖται, εἶνε πολὺ μεταγενεστέρας ἐποχῆς, καὶ δὴ τῆς Φραγκικῆς, καθόσον εἰς τοιοῦτος μαρμάρινος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀνευρεθεὶς ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ τοῦ Ποθητοῦ Λογοθέτου, κατὰ τὴν ἔτι καὶ νῦν *Φραγκομαγαλὰν* καλουμένην συνοικίαν, εἶνε ὁ τοῦ Λατίνου ἐπισκόπου τῆς νήσου ἐπὶ Γκίζη ἄρχοντος, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ Λατινικὴν ἐπιγραφήν. Τὸ ἀνάγλυφον, ὅπερ εὑρίσκεται ἐκτισμένον εἰς τὸν τοῖχον τῆς Μαχαιρίνης μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀφροδισίας Μενάνδρου Πεπαρηθίας», μετηνέχθη ἐκεῖσε πιθανῶς ἐκ Σταφύλου, καθόσον εὐμετακόμιστον εἶνε, οὐδεμία δὲ σχεδὸν ἄλλη ἀρχαιότης ἀνευρέθη ἔνθα ἡ νῦν πόλις τῆς Σκοπέλου, ἐκτὸς θεμελίου Πελασγικοῦ τείχους, εὑρισκομένου παρὰ τὸ φρούριον, ὅπερ πιθανὸν νὰ εἶνε λείψανον ἀρχαιοτέρου τείχους, ὑπαρξάσης εἰς τὸ μέρος τοῦτο Ἀκροπόλεως, πρὸ τοῦ καὶ σήμερον σωζομένου φρουρίου, ὅπερ εἶνε προφανῶς τῆς Φραγκικῆς ἐποχῆς· διότι οὐδὲν μέρος τῆς νήσου παρουσιάζει φύσει ὀχυροτέραν

δι' Ἀκρόπολιν θέσιν, ἀφοῦ δυτικῶς καὶ ἀρκτικῶς εἶνε πάντῃ ἀπρόσβλητος αὐτὴ διὰ τὸ ἀπόκρημνον τῶν πλευρῶν της, ἀνατολικῶς πρὸς τὴν θάλασσαν εἶνε ἀρκούντως ὀχυρά, προφυλασσομένη ἀπὸ ὑψάλοος καὶ βράχους, μόνον δὲ ἐκ τοῦ μεσημβρινοῦ πρὸς τὴν ξηρὰν μέρους θὰ ἠδύνατο νὰ προσβληθῇ· ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἔπεται ἀναγκαίως ὅτι καὶ ἡ πόλις εὑρίσκετο ἔξωθι τῆς Ἀκροπόλεως, ἀφ' οὗ, ὡς προέφημεν, οὔτε ἐρείπια οὔτε σημεῖα οἱουδήποτε ἀρχαίου οἰκισμοῦ φαίνονται· δυνατόν, ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ συμβαίνει, νὰ ἦτο μὲν ἐκεῖ ἡ Ἀκρόπολις, τὸ ἔμβαδὸν τῆς ὁποίας λίαν περιωρισμένον τυγχάνον, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἰκάσωμεν τὴν ἐν αὐτῇ ὕπαρξις πόλεως,—διότι καὶ ἤδη μόλις περιλαμβάνει πεντήκοντα μικρὰς οἰκίας, —ἡ δὲ πόλις νὰ ἦτο εἰς τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας ἀπόστασιν ἤτοι εἰς Σταφυλον, ἔνθα καθ' ἡμᾶς ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαία τῆς Πεπαρήθου πόλις. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, διατηρησάσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομά της ἀπὸ ,τοῦ πρώτου τῆς νήσου οἰκιστοῦ Σταφύλου, φαίνονται καταφανῆ τὰ ἴχνη καὶ ἐρείπια ἐκτεταμένης ὁπωσοῦν πόλεως· πολυπληθῆ τεμάχια ἀρχαίων κεράμων, θεμέλια μεγάλων οἰκοδομῶν, ὑδραγωγεῖον ἀρχαῖον μετὰ διακλαδώσεων καὶ πολλῆς τέχνης κατεσκευαμένον καὶ εἰς μεγάλην ἐξικνούμενον ἀπόστασιν, κρῆναι δὲ πολλαί, ἄφθονον καὶ κάλλιστόν προχέουσαι ὕδωρ, εὕρηνται κατὰ διαστήματα, καὶ ἅλσος κυκλοτερὲς ἐκ μύρτων, ἔτι καὶ νῦν περὶξ πηγῆς φυόμενον, καὶ διὰ κυκλοτεροῦς τοίχου περιβαλλόμενον, καταγέλλει τὴν τοποθεσίαν ἀρχαίου ναοῦ, ἴσως εἰς τὴν Ἀθηνᾶν ἀφιερωμένου, διότι ὅλον τὸ πέριξ μέρος εἶνε σύμφυτον ἐξ ἐλαιῶν.

Ἐπανειλημμένως ἀνεκαλύφθησαν ἐνταῦθα ἔργα ἀξιόλογα γλυπτικῆς. Οἱ γνωστοὶ λόγιοι Ἄνθιμος Γαζῆς καὶ Κωνσταντᾶς, πρόσφυγες εἰς Σκόπελον κατὰ τὸ 1821, εὗρον τυχαίως ἐν Σταφύλῳ σπουδαῖον ἀνάγλυφον, ὅπερ πολλοὶ γέροντες ἐνθυμοῦνται ἰδόντες, ἀλλ' ὅπερ ἔκτοτε ἀγνοεῖται τίνα τύχην ἔλαβε· πολλάκις δ' ἀνεκαλύφθησαν τεμάχια ἀγαλμάτων καὶ γεγλυμμένων μαρμάρων, καὶ δὴ πρό τινων ἐτῶν ὁλόκληρα παράθυρα, ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, παρὰ τὰ θεμέλια μεγάλης οἰκοδομῆς, κάλλιστα κατειργασμένα καὶ καὶ ἐν εἴδει δικτυωτοῦ, εὑρισκόμενα ἤδη εἰς τὸ νεκροταφεῖον Σκοπέλου· καὶ ὅρμος δὲ κατάλληλος εὕρηται παρὰ τὸ λεγόμενον Νησὶ ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Σταφύλου ἔνθα θεμέλια ἀρχαίων κτιρίων καὶ λατομεῖον μαρμάρου. Ἐξ ὅλων τούτων συμπεραίνομεν, ὅτι ἂν ποτὲ ὑπῆρξε σπουδαία ὁπωσοῦν πόλις ἐν τῇ νήσῳ, οἵα ἡ ἀρχαία Πεπάρηθος, ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρξεν ἐν τῇ θέσει Σταφύλος, αὐτόθεν δὲ πιστεύω νὰ μετεφέρθησαν καὶ τὰ μάρμαρα, ἅτινα κοσμοῦσι τὰς κρήνας τῆς πόλεως Σκοπέλου, διότι αἱ κατὰ τὸν Σταφυλον κρῆναι φαίνονται ἀφαιρεθεῖσαι τὸ ἄνω μέρος αὐτῶν, καὶ μόνον τὰ θεμέλιά των σώζονται. Ὁ ἐκ Σκοπέλου λόγιος κ. Ἰω. Σκαβέντζος ἐν διατριβῇ του δημοσιευθείσῃ κατὰ τὸ 1870, πρὸς ἀπόδειξιν κυρίως, ὅτι ἡ ποτὲ Πεπάρηθος νῆσος εἶνε ἡ νῦν Σκόπελος, καίτοι παραδεχόμενος, ὅτι καὶ εἰς Σταφυλον ὑπῆρξε πόλις τις, τοποθετεῖ οὐχ ἧττον τὴν πόλιν τῆς Πεπαρήθου ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πανόρμου εὐρισκομένου πρὸς τὴν δυτικὴν τῆς νήσου παραλίαν. Ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πανόρμου βεβαίως ὑπῆρξε συνοικισμός τις, διότι φαίνονται καθαρῶς τὰ ἴχνη φρουρίου καὶ τὰ Πελασγικὰ τείχη του, φρονοῦμεν πλήν, ὅτι μικρὰ τις πολίχνη θὰ ὑπῆρξεν αὐτόθι, χάριν τοῦ ἀσφαλεπτάτου κυρίως λιμένος, διότι καὶ τὰ λείψανα τῶν οἰκοδομῶν καὶ τὰ θεμέλια τοῦ φρουρίου ἐλάχιστον κατέχουσι χῶρον, μία δὲ μόνον κρήνη εὑρίσκεται ἐνταῦθα· ἄλλως τε τὸ χωρίον τοῦτο καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἄλλην ἔποψιν τυγχάνει ἀκατάλληλον δι' οἰκοδομὴν πόλεως, διότι καὶ περιωρισμένον λίαν ὁρίζοντα ἔχει καὶ ὡς νοσῶδες φημίζεται. Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ ὅτι ἐν Πανόρμῳ ὑπῆρχεν εἶδος ὀχυροῦ λιμένος μᾶλλον ἢ πόλις, τὸ συμπέρασμα δὲ τοῦτο ἐξήγαγον ἐκ τῶν πολλάκις γενομένων ἐπιτοπίως παρατηρήσεών μου. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων λόγων, οἵτινες μᾶς ἤγαγον εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, εἶνε καὶ οἱ ἑξῆς : Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει περὶ ναυμαχίας λαβούσης χώραν πρὸ τοῦ Πανόρμου μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων καὶ Μακεδόνων ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Γ', προφανῶς λοιπὸν καὶ τότε τὸ χωρίον τοῦτο Πάνορμος ἐκαλεῖτο· ὁ δὲ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἀφηγούμενος τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου βασιλέως τῶν Φερῶν πολιορκίαν τῆς Πεπαρήθου, ἀναφέρει, ὅτι οἱ τοῦ Ἀλεξάνδρου στρατιῶται ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατέφυγον εἰς τὴν ὀχυρὰν πόλιν τοῦ Πανόρμου, ἔνθα ὑπ' αὐτῶν ἐπολιορκήθησαν.

Καθ' ἡμᾶς λοιπὸν ἡ πόλις τῆς Πεπαρήθου ἔκειτο εἰς τὴν θέσιν Σταφυλος· ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πανόρμου ὑπῆρχεν εἶδος πολεμικοῦ λιμένος, καὶ κάτωθι τῆς κωμοπόλεως Πλατάνας ἐν Γλώσσῃ ὑπῆρχε πόλις Σελινοῦς πιθανώτατα ὀνομαζομένη· τοῦτο δὲ ἀσφαλῶς ἐξάγεται ἐξ ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀνευρεθείσης καὶ ἐπὶ μεγάλης μαρμαρίνης πλακὸς κεχαραγμένης, ἐχούσης δ' οὕτω : «ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Σελινουσίων πόλεως Ἰκέσιος Νικοφήμη Σφήττιος ....» πλεῖστα δ' εὕρηνται αὐτόθι λείψανα κιόνων μαρτυροῦντα τὴν ὕπαρξιν ναοῦ, θεμέλια οἰκιῶν, κέραμοι καὶ ἄλλα πολυπληθῆ οἰκισμοῦ σημεῖα· πρὸ ἐτῶν δὲ ἀνευρέθη αὐτόθι ἀξιόλογον ἐκ μαρμάρου ἀγαλμάτιον τῆς Ἀθηνᾶς, μετ' ἐπιγραφῆς: «Κλεωνίτη Διοδώρου ἱερατεύσασα Ἀθηνᾶ», εὑρισκόμενον ἤδη εἰς τὸ μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν, ὅλως δὲ παρακεκινδυνευμένη καὶ ἀβάσιμος φαίνεταί μοι ἡ εἰκασία τοῦ κ. Σκαβέντζου, ὅτι τά περὶ ὧν ὁ λόγος λείψανα ἀνήκουσιν εἰς πόλιν Κνωσσὸς ἢ Κνῶσσα ὀνομαζομένην ἀπὸ τῶν πρώτων οἰκιστῶν της Κρητῶν οὕτως ὀνομασθεῖσαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ, ἐξ ἧς ὡρμήθησαν, καὶ ὅτι κατὰ παραφθορὰν ἡ Κῆσσα ἐγένετο Γλῶσσα· ἐνῷ τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως Γλῶσσα εὑρίσκει τις ἀκόπως καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὸν φυσικὸν σχηματισμὸν τοῦ ἐδάφους, καθόσον ἡ Γλῶσσα κεῖται ἐπὶ λοφοσειρᾶς ἐξικνουμένης δίκην γλώσσης πρὸς τὴν θάλασσαν.

Κακῶς ἐπίσης, φρονοῦμεν, παραδέχεται ὁ κ. Οἰκονόμου ὡς ὀρθὴν τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ του κ. Bursian, ὅτι ἡ ἀρχαία Ἀλό-

νησος εἶνε ἡ τὰ νῦν Σκάντζουρα λεγομένη μικρὰ βραχώδης καὶ ἄνυδρος ἐρημόνησος (οἱ ἐκεῖ κατὰ καιροὺς διαμένοντες ποιμένες ὑδρεύονται ἀπὸ τὸν ὀμβροδείκτην τῆς μονῆς αἱ δὲ αἶγες πίνουσι θαλάσσιον ὕδωρ) μηδὲν ἴχνος ἀρχαίου ἐποικισμοῦ ἐπιδεικνύουσα, λιμενίσκον δὲ μόνον διὰ λέμβους καὶ πλοιάρια κατάλληλον ἔχουσα. Πολὺ εὐλογώτερον θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ ποτὲ Ἀλόννησος εἶνε ἡ νῦν Ξηρὸν λεγομένη ἐρημόνησος ἢ παρακειμένη τῇ σημερινῇ Ἀλονήσῳ (ἤτις ὅμως ἀναντιρρήτως εἶνε ἡ ἀρχαία Ἰκὸς) φρονοῦμεν δὲ τοῦτο ἐξ ἐπιτοπίου ἐξετάσεως πεισθέντες, καθόσον ἡ ἐρημόνησος Ξηρὸν ἔχει μέγαν καὶ ἀσφαλέστατον λιμένα, Βασιλικὸν μέχρι τοῦ νῦν λεγόμενον, (ἴσως ἐκ τοῦ καταλαβόντος αὐτὸν Φιλίππου τοῦ Α' Βασιλέως τῆς Μακεδονίας) μὲ πάντα ἄνεμον προσιτόν, καθόσον ἔχει δύο στόμια ἀντικείμενα, συμπληρούμενον δὲ πρὸς δυσμὰς διὰ τῆς γειτνιάσεως τῆς σημερινῆς Ἀλονήσου, τὸ πρὸς τὸν λιμένα παράλιον τῆς ὁποίας ὀνομάζεται Ἅγιος Δημήτριος. Ἡ ἐν λόγῳ ἐρημόνησος, ἥτις ἐν εἴδει ἡμισελήνου κολπουμένη, σχηματίζει τὸν Βασιλικὸν λεγόμενον λιμένα, ἔχει ἄφθονον πηγαῖον ὕδωρ, εὕρηνται δ' ἐπ' αὐτῆς πρὸς τὴν Μεσημβρινὴν τοῦ λιμένος ἔξοδον λείψανα μικροῦ φρουρίου ἢ στρατῶνος, ἐν εἴδει σκοπιᾶς κτισθέντος κατὰ τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, ἴσως παρὰ τῶν Μακεδόνων χάριν τῆς ἐπ' αὐτῆς καταλειφθείσης φρουρᾶς. Ὁ λιμὴν οὗτος, εἶνε σπουδαῖον ναυτικὸν ὁρμητήριον, ἐπισκοπεῖ τοὺς κόλπους Εὐβοϊκόν, Παγασητικόν, καὶ Θερμαϊκόν, τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, τῆς Εὐβοίας, καὶ τὰς παρακειμένους νήσους, καὶ ὡς τοιοῦτον βεβαίως Φίλιππος ὁ Α' τὸν κατέλαβε (βλέπε Δημοσθένη περὶ Ἀλονήσου) καὶ τοσαύτην ἀπέδωκε σημασίαν εἰς τὴν διατήρησίν του· ἄλλως τε καὶ κατὰ τὴν σειράν, ἣν δίδει εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὁ Στράβων, αὕτη συμπίπτει ἐξίσου μὲ τὴν ἐρημόνησον Σκάντζουρα μεταξὺ τῆς Σκύρου καὶ τῆς Ἰκοῦ τυγχάνουσαν, φρονῶ δὲ ὅτι δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον ὁ σοφὸς Γερμανὸς παρεδέχθη τὰ Σκάντζουρα ὡς Ἀλόννησον ἐνῷ τὸ Ξηρὸν ἐκτὸς τῆς γεωγραφικῆς του θέσεως, ἔχει καὶ πλεῖστα ἄλλα προσόντα διὰ τὴν διεκδίκησιν τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀλονήσου, ὡς ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν (*).

Ὁ Στράβων οὕτως ὁρίζει τὴν θέσιν τῶν νήσων: «Πρόκεινται δὲ τῶν Μαγνήτων νῆσοι συχναὶ μὲν αἱ δ'ἐν ὀνόματι Σκιάθός τε καὶ Πεπάρηθος καὶ Ἰκός, Ἀλόνησός τε καὶ Σκῦρος ὁμωνύμους ἔχουσαι πόλεις». Τὴν αὐτὴν σειρὰν δίδει καὶ Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς: «Ἐν δὲ τῷ Αἰγαίῳ πελάγει εἰσὶ νῆσοι αἱ δὲ κατὰ Ἐρέτριαν Σκῦρος καὶ πόλις, Ἰκὸς αὕτη δίπολις, Πεπάρηθος αὕτη τρίπολις καὶ λιμήν· Σκίαθος αὕτη δίπολις καὶ λιμήν». Συμφωνεῖ τοῖς ἀνωτέρω καὶ ὁ περιηγητὴς Σκύμνος ὁ Χῖος: «Ἡ δ' Ἱστιαία γέγονε Περραιβῶν κτῆσις, κεῖται δὲ καὶ νησίδες αὐτῆς πλησίον Σκῦρος, Πεπάρηθος, Σκίαθος, ὧν Κρῆτες οἱ μετὰ Σταφύλου διαβάντες ἐκ Κνωσσοῦ ποτέ, Πεπάρηθον, ἐγγὺς κειμένην αὐτῆς Ἰκὸν νῆσον συνοικίζουσιν, τὴν Σκῦρον δὲ καὶ τὴν Σκίαθον ἐκ Θρᾴκης διαβάντες ὡς λόγος Πελασγιῶται.»

Ἐκ τῆς Γεωγραφίας λοιπὸν τοῦ Στράβωνος, ὅστις λεπτομερέστερος ὅλων τῶν ἀρχαίων Γεωγράφων ἐπὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνει, ἐξάγεται ὅτι, λαμβανομένης τῆς γραμμῆς ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μετὰ τὴν Πεπάρηθον ἔρχεται ἡ Ἰκός, καὶ μετ' αὐτὴν ἔρχεται ἡ Ἀλόννησος, ἣν ὡς ἄσημον ἴσως οἱ λοιποὶ Γεωγράφοι παραλείπουσιν ἀναφέροντες μόνον τὴν Ἰκόν[1], ἐν ᾗ καὶ σήμερον εἰς τρεῖς διαφόρους τοποθεσίας της, φαίνονται ἴχνη ἀρχαίου οἰκισμοῦ. Τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Σκύμνου τοῦ Χίου λεγόμενα ἔρχονται εἰς ὑποστήριξιν τῆς ἐπικρατησάσης πλέον γνώμης, ὅτι ἡ νῦν Ἀλόννησος λεγομένη εἶνε ἡ πάλαι Ἰκός, διότι αὕτη ἐγγύτατα κειμένη τῇ θέσει Στάφυλος, ἔνθα τὸ πρῶτον ἀπέβησαν οἱ μετὰ Σταφύλου ἐκ Κρήτης ἄποικοι, φυσικὸν ἦτο μετὰ τὴν Πεπάρηθον, ἣν πρώτην ἀπῴκισαν, νὰ συνοικίσωσι καὶ τὴν ἐγγύτατα αὐτῆς κειμένην νῆσον Ἰκόν, εὔφορον ἄλλως τε οὖσαν. Ὁ μνησθεὶς ἐκ Σκοπέλου λόγιος κ. Σκαβέντζος ἐν τῇ ἀναφερθείσῃ διατριβῇ του παραδέχεται μὲν ὅτι ἡ νῦν Ἀλόννησος εἶνε ἡ πάλαι Ἰκός, συμπεραίνει πλήν, ὅτι Ἀλόννησος ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ νῦν Ψαθούρα, νῆσος ἴσαλος σχεδόν, ἐπίπεδος καὶ ἀλίμενος, ἣν ὑποθέτει ἀποτελοῦσαν μέρος τὸ πάλαι τῆς ἐρημονήσου Γιοῦρα, ἀποσπασθεῖσαν δ' αὐτῆς ἕνεκα ἠφαιστειώδους ἐκρήξεως ἢ σεισμοῦ· ἐξ ἐπιτοπίου πλὴν παρατηρήσεως πείθεταί τις, ὅτι ὅλως ἀπίθανος εἶνε ἡ ὑπόθεσις αὕτη, καθόσον ἡ ἐρημόνησος Γιοῦρα ἀπέχει τῆς Ψαθούρας περὶ τὰ ἓξ ναυτικὰ μίλια, τὸ μεταξὺ δὲ τῶν δύο ἐρημονήσων πέλαγος, ἔχει τὸ αὐτὸ βάθος μὲ ὅλον τὸ πέριξ τῶν δύο νήσων· γεωλογικῶς δὲ εἶνε ὅλως διάφοροι αἱ δύο νῆσοι, διότι τὸ μὲν ἔδαφος τῆς Ψαθούρας εἶνε ὁμαλὸν καὶ εὔφορον, κατάλληλον πρὸς σποράν σίτου, ἐνῷ τὸ ἔδαφος τῆς ἐρημονήσου Γιοῦρα εἶνε ἀνώμαλον καὶ βουνῶδες, ὅλως ἀνεπίδεκτον καλλιεργείας οἱασδήποτε. Ἀληθὲς ὅτι πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ψαθούρας φαίνονται ὕφαλα σημεῖα οἰκισμοῦ, κατακλυσθέντος προφανῶς ἐξ ἠφαιστείου ἐκρήξεως, καθόσον ὅλον τὸ μέρος ἐκεῖνο φαίνεται ἀπολιθωθέν, συμπηχθείσης διὰ τοῦ χρόνου τῆς λάβας, λατομοῦνται δ' ἐκεῖθεν ἐξ ὅλων τῶν περιοίκων λίθοι χρησιμεύοντες ὡς ἐλαιοτρίπται· φρονοῦμεν πλήν, ὅτι ἡ ἔκρηξις αὕτη θὰ ἔλαβε χώραν κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, διότι ἄλλως θὰ ἐμνημονεύετο παρὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀφοῦ ὁ Θουκυδίδης μνημονεύει, ὅτι ἡ κατακλύσασα τὰς ἐν Εὐβοίᾳ Ὀροβίας πλημμυρα συνεπείᾳ δυνατοῦ σεισμοῦ προκληθεῖσα, κατέκλυσε καὶ τὸ πρυτανεῖον τῆς Πεπαρήθου, μέρος δὲ τοῦ τείχους τῆς πόλεως κατεβλήθη ὡς ἐκ τοῦ σεισμοῦ (427 π. Χ.)· πάνυ ἀπίθανον φαίνεται ἡμῖν ὅτι θὰ παρέλιπον ἀμνημόνευτον τοσούτῳ σπουδαῖον γεγονός, οἷον ὁ διχασμὸς ὁλοκλήρου νήσου· ἐπὶ Φιλίππου λοιπὸν τοῦ Α' ἡ Ψαθούρα ἦτο οἷα καὶ σήμερον ἄχρηστος πάντῃ καὶ ἀνωφελὴς εἰς αὐτὸν, ὡς ἀλίμενος ἄνυδρος, κτλ. Περὶ τῆς ἐρημονήσου Γιοῦρα προκειμένου, φρονοῦμεν, ὅτι αὕτη εἶνε ἡ πάλαι πολύαγης, καταλληλοτάτη πάλαι καὶ νῦν πρὸς διατροφὴν αἰγῶν, ἀφοῦ βρίθει ἔτι καὶ νῦν αἰγάγρων τῶν κοινῶς: ἀγριόγιδα[1].

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κ. Ζ. Λιβανος

(*) Ἐκτὸς τῆς Σκιάθου, τῆς Πεπαρήθου (Σκοπέλου) τῆς Ἰκοῦ (Ἀλονήσου) καὶ τῆς Σκύρου, τῶν ὁποίων βεβαία καὶ ἀναμφισβήτητος εἶνε ἡ ὀνοματοθεσία, τῶν λοιπῶν ἐρημονήσων λίαν ἀμφίβολος ἀποβαίνει μὴ περιγραψάντων αὐτὰς τῶν ἀρχαίων Γεωγράφων, τούτου ἕνεκα δὲν δύναταί τις ἢ μετὰ πολλοῦ δισταγμοῦ νὰ ἀπονέμῃ ἀρχαῖα ὀνόματα εἰς τὰς νήσους ταύτας.

[1] Ἡ Ἰκὸς λέγεται κοινῶς Διοδρόμια ἤτοι Ἡλιοδρόμια, ἕνεκα σπουδαίου φυσικοῦ φαινομένου λαμβάνοντος χώραν ἐπὶ τῆς νήσου ὡς ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ Ἡλίου. Κατὰ τὴν χειμερινὴν ἀνοδόν του, καὶ τὴν ἐαρινὴν κάθοδον αὐτοῦ, διέρχεται τὴν νῆσον εὐθυγράμμως ἐπιμήκη οὖσαν, ἀπὸ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς ἄκρον μέχρι τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ ἀντιστρόφως.

[1] Ἡ διεύθυνις τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Βερολίνου προμηθευθεῖσα ζεύγη τῶν ζώων τούτων ἐχαρακτήρισεν αὐτὰ ὡς ἀποτελοῦντα χωριστὸν γένος αἰγάγρων διαφορετικὸν τῶν γνωστῶν τοιούτων, ἐπωνομάσασα αὐτὰς: αἰξ—ἔλαφος.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

MIS CLEMENCE BLACK

ΤΟ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Διήγημα

Ὁ καθηγητὴς Αἴρδης, ὡς ἅπας ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος γινώσκει, ἀπὸ ἐτῶν πληροῖ τὴν ἐν τῷ ἐν Ἀλικῇ Πανεπιστημίῳ ἕδραν τῆς Ἐφημερισμένης Μηχανικῆς, καὶ ἀπό τινος ἐπέστησε τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ προσοχὴν εἰς τὴν ἁπλοποίησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ φωνογράφου. Ἐπιστρέψας ἐκ βραχείας ἐν Νορβηγίᾳ ἀναπαύσεως τὸ παρελθὸν ἔαρ, μετέβη ἐσπέραν τινα πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ γεωλόγου συναδέλφου του καθηγητοῦ Δράϋσον.

Ἀνεψιά τις τοῦ καθηγητοῦ Δράϋσον, ἡ δεσποινὶς Μαργαρίττα Χῶλ, κατῴκει μετὰ τοῦ θείου της, καὶ ὁ δόκτωρ Αἴρδης προσβλέψας τὴν νεάνιδα ταύτην, ἥτις ἦτο ἐτῶν δεκαεννέα καὶ ὑπερμέτρως ὡραία, ἠσθάνθη ἐνδόμυχον ζηλοτυπίαν, ὅτι ἡ Πρόνοια τῷ ἐχάρισεν ἀνεψιοὺς μόνον.

Οἱ δύο καθηγηταὶ ἐκ τῆς γεωλογίας μετέβησαν εἰς ἄλλας ὁμιλίας.

— Ἐκεῖνος ὁ νέος Σκήπουηθ ἔκαμε λαμπρὰν χρῆσιν τοῦ ταλάντου του, παρετήρησεν ὁ καθηγητὴς Δράϋσον.

— Ὄχι δά! Ἀλήθεια; Τίνι τρόπῳ; Ἐν Νορβηγίᾳ τὰ νέα μοῦ ἦσαν ἀποκλεισμένα καθ' ὁλοκληρίαν.

— Ὦ, δὲν ἠεύρετε; ἐφώνησαν ὁμοῦ θεῖος καὶ ἀνεψιά, καὶ ἡ μὶς Χῶλ ἐκόμισε παλαιὰν ἐφημερίδα δέκα ἡμερῶν, ἐν ᾗ ὁ καθηγητὴς Αἴρδης ἀνέγνω ἀρθρίδιον περὶ μεγάλης κλοπῆς ἀδαμάντων, διαπραχθείσης ὑπό τινος νέου κλέπτου τῇ συμπραξει τῆς συζύγου του. Ἡ σύζυγος ἀνεκαλύφθη καὶ ἐγνωρίσθη ὡς Κα. Σκήπουηθ, πλὴν ὁ σύζυγος καὶ οἱ ἀδάμαντες ἐξηφανίσθησαν.

— Δὲν ὑπῆρχον, βλέπετε, ἐπαρκεῖς καὶ σαφεῖς ἀποδείξεις τῆς ἐνοχῆς αὐτῆς καὶ τὴν ἀπέλυσαν, εἶπεν ὁ καθηγ. Δράϋσον. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία, βεβαίως θὰ τὴν ἐπιτηρῇ πάντοτε, καὶ θᾶττον ἢ βράδιον θὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον θὰ συλλάβωσι. Αὕτη ἦτο δεσποινίς τις Καρόλλη καὶ ἔχει φίλους ἐν Ἀλικῇ. Ἐδῶ τὸν συνήντησε πιστεύω. Εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα δι' αὐτούς.

— Δυστυχὲς κοράσιον! εἶπεν ὁ καθηγητὴς Αἴρδης.

— Τὸν ἑαυτόν της ἔχει νὰ αἰτιᾶται, ἐτονθόρισεν ὁ ἕτερος καθηγητὴς ρίψας βλέμμα πρὸς τὴν ἀνεψιάν του. Τὸν ὑπανδρεύθη ἐναντίον τῆς συμβουλῆς ὅλων τῶν φίλων της.

Ὁ καθηγ. Αἴρδης, αἰσθανόμενος, ὅτι κάτι δυσάρεστον ὑπεκρύπτετο ἐν τῇ παρατηρήσει ταύτῃ, ἤρξατο νὰ ζητῇ μεταβολὴν τοῦ θέματος τῆς ὁμιλίας καὶ εἶπε μειδιῶν.

— Βλέπω, ὅτι εἷς ἄλλος μαθητής σου, ἐκεῖνος ὁ ἐξυπνος νέος Ἄσλεϋ, εὗρε θέσιν καλὴν ἐν Ἀμερικῇ.

— Μὴ μοῦ μιλᾷς περὶ Ἄσλεϋ ἔκραξεν ὀργίλως ὁ συνάδελφός του, δὲν θέλω ν' ἀκούσω τὸ ὄνομά του.

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπῆλθε. Ἡ μὶς Χῶλ οὔτε ἐκινήθη οὔτε ἤγειρε τὴν κεφαλήν της. Ὁ καθηγητὴς Αἴρδης λίαν φιλειρηνικὸς ὤν, προσέθεσεν ἀδιαφόρους τινὰς λέξεις ὅπως δείξῃ ὅτι δὲν δυσηρεστήθη, καὶ εἶτα ἀπεχαιρέτησεν. Ὅτε ἀπήρχετο, ἡ μὶς Χῶλ τῷ ἐφιλοδώρησεν ἐν γλυκύτατον μειδίαμα ἰδιαιτέρας οἰκειότητος, καὶ μετὰ ζέσεως ἔθλιψε τὴν χεῖρά του. Ἦτο φανερὸν ὅτι ἀπεπειρᾶτο νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν τραχύτητα τοῦ θείου της.

— Ὥστε ὁ Σκήπουηθ ἔκλεψε διαμάντια· καὶ ὁ Ἄσλεϋ θὰ διδάξῃ γεωλογίαν εἰς τοὺς νεαροὺς Γιανκῆ (Ἀμερικανούς), διελογίσθη ἐπανερχόμενος οἴκαδε ὁ καθηγητής.

*

Τὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐφημερισμένης Μηχανικῆς κατοικούμενα δωμάτια ἦσαν εὐρύχωρα, ἀλλὰ πάντοτε πυκνῶς πεπληρωμένα ὑπὸ παραδόξων καὶ ποικίλων ἐργαλείων, μηχανημάτων, δοχείων καὶ σχεδιαγραφημάτων.

Μόλις εἰσῆλθε καὶ ἡ οἰκοδέσποινά του παρουσιάσθη ζητοῦσα κενήν τινα γωνίαν ἐπί τινος τῶν τραπεζῶν, ὅπως ἐναποθέσῃ τὸ λιτὸν του δεῖπνον. Ἐκάθισε σχεδὸν ἀφῃρημένος, αὐτὴ δέ, βαθέως ἐνδιαφερομένη μὲ τὰς ἰδικάς της ὑποθέσεις, παρετήρησεν:

Ἐνοικίασα, κύριε, τὸ δεύτερον πάτωμα εἰς ἕνα κύριον Τζώνσον.

Ὁ καθηγητὴς ἐξηφνίσθη καὶ ἀνακύψας ἐμορμύρισεν ἀορίστως. «Ἀλήθεια!» Εἶτα στιγμιαίᾳ σκέψις διῆλθε τῆς μνήμης του, καὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος:

— Ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ κάμητε ὀλίγον μέρος ἐπάνω δι' ἐκεῖνο τὸ παλαιὸν κλειδοκύμβαλον ποῦ ἔχω; Ἐδῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μοῦ μένει οὔτε σπιθαμὴ εὔκαιρος.

Ἡ κυρία Λέστερ ἦτο λίαν πρόθυμος νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν καθηγητὴν· προσεφέρθη δὲ νὰ διατάξῃ ὅπως μεταφέρωσι τὸ ὄργανον ἀμέσως.

— Ἂν δὲν σᾶς δυσαρεστῇ, θὰ τὸ μεταφέρω εἰς τεμάχια τὸ πρωὶ καὶ θὰ τὸ στήσω μόνος μου, εἶπεν ὁ καθηγητής.

Συμφώνως μὲ τὴν δήλωσίν του, τὴν ἑπομένην πρωὶαν ὁ καθηγητὴς Αἴρδης διεμέλισε τὸ κλειδοκύμβαλόν του καὶ κομίσας τὰ τεμάχια ἐπάνω, ἀνῳκοδόμησεν αὐτὸ ἐν τῇ διά τὸν κ. Τζώνσον προωρισμένῃ αἰθούσῃ. Τὸ κλειδοκύμβαλον, τοῦτο ἦτο περιωρισμένον διαστάσεων, δὲν εἶχεν οὔτε σφύρας οὔτε σύρματα, καὶ κάτωθι τῆς κλειδωτῆς σανίδος ὁ καθηγητὴς ἀνήγειρε περίεργον συσκευήν, ὅλως ἄσχετον πρὸς τὴν σύνθη κατασκευὴν κλειδοκυμβάλου. Αὕτη, ἣν πᾶς εἰδήμων ἤθελεν ἀναγνωρίσῃ ὡς ἀποτελοῦσαν μέρος γιγαντιαίου φωνογράφου, συνέκειτο κυρίως ἐκ τινος μεγάλου δίσκου ἐκ λεπτοῦ δέρματος ἢ μεμβράνης τανυμένης ἐν εἴδει τυμπάνου, ἐξ ὑψηλοῦ μεταλλικοῦ κυλίνδρου καὶ πολλῶν μακρῶν καὶ στενῶν ταινιῶν λευκοσιδήρου. Συναρμολογήσας ὅλα ταῦτα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας, ὁ καθηγητὴς ἐπορεύθη πρὸς τὸ ἀπώτερον μέρος τοῦ δωματίου, καὶ ἀπεστήθισεν ἀργὰ καὶ εὐκρινῶς μονόλογόν τινα ἐκ τοῦ Ἀμλέτου.

Μετὰ τὴν παράδοξον ταύτην ἀπαγγελίαν ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἔλυσε ταινίαν τινὰ καὶ μετέθεσεν ἐσωτερικὸν ἕλικα. Εὐκρινῶς καὶ βραδέως ἐξῆλθον πάραυτα ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κλειδοκυμβάλου αἱ λέξεις: «Νὰ ὑπάρχῃ τις ἢ νὰ μὴ ὑπάρχῃ. Ἰδοὺ τὸ ζήτημαν. Ἡ φωνὴ ἦτο διαυγὴς καὶ ὀλίγον μονότονος, εἶχε δὲ προσέτι τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην ἐρρινον προφορὰν, τὴν ἰδιάζουσαν εἰς πάντας τοὺς φωνογράφους, τοῦθ' ὅπερ δεικνύει ἴσως τὴν ἀμερικανικὴν καταγωγήν των.

Ὁ καθηγητὴς ἠκροάσθη σκιρτῶν καὶ κατενθουσιασμένος· εἶτα κλείσας τὴν συσκευήν του, ἐπέστρεψε κατηυχαριστημένος εἰς τὸ δωμάτιόν του. Βεβαίως τὸ μέγα ἔργον, ὅπερ τὸν ἀπησχόλησε κατὰ τὴν τελευταίαν δωδεκαμηνίαν ἔμελλε νὰ στεφθῇ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ὁ φωνογράφος, ὁ μυστηριώδης οὗτος ἀκροατὴς καὶ ἀναφορεὺς τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, ἐπρόκειτο ν' ἀρυσθῇ νέας δυνάμεις. Τὰ φωνόγραφα ἄλλων ἐφευρετῶν διατηροῦσι μόνον καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν ὅ,τι ἀμέσως ἀποτείνεται εἰς αὐτὰ ταῦτα. Τὸ τοῦ καθηγητοῦ Αἴρδη ὅμως φωνόγραφον, μὲ τὸν μέγιστον δίσκον του καὶ τὸν μᾶλλον εὐαίσθητον μηχανισμόν του, ἦτο προωρισμένον ν' ἀναπαράγῃ ἑκάστην λέξιν ἐκστομιζομένην ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ ἐν ᾗ καὶ αὐτὸ τοιαύτη μηχανή, ἂν μόνον ἐξεπλήρου τὰς προσδοκίας του, ἤθελεν ἀναπαραστήσῃ ὁλόκληρον διάλογον ἑνὸς δράματος, ἢ ἁπάσας τὰς συζητήσεις κοινοβουλευτικῆς συνεδριάσεως. Εἰς τὸ ἑξῆς ἐν *Αἰρδοφωνόγραφον* θὰ ἐτοποθετεῖτο ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ καὶ θὰ μετέδιδε τὰ πρακτικά, διὰ τοῦ τηλεφώνου, εἰς ἅπαντα τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα.

Ἀλλὰ, πρὶν ἢ παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν θαυμασίαν αὐτὴν συσκευήν του, ὁ καθηγητὴς ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ αὐτὴν ὑπὸ ἀνάλογον δοκιμήν, καὶ βοβούμενος αὐτοπάτην, συνέλαβε τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν νὰ στήσῃ αὐτὴν ἐντὸς αἰθούσης ξένου τινός, ἔνθα ἠδύνατο ν' ἀκροασθῇ καὶ ἀναπαραγάγῃ συνομιλίας, τὴν προτέραν φύσιν τῶν ὁποίων θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ γνωρίζῃ.

Ἐνωρὶς πρὸς τὸ ἑσπέρας ὁ νέος οἰκότροφος ἀφίκετο. Ὁ καθηγητὴς ἐναγωνίως ἔτεινε τὸ οὖς ἵν' ἀκούσῃ ἦχους φωνῆς· ἀλλ' ὁ κ. Τζώνσον, μονος ὤν, ἦτο σιωπηρός. Βραδύτερον ὅμως, ὁ ἀνυπομονῶν καθηγητὴς ἤκουσε βηματισμὸν εἰς τὴν κλίμακα, ἤκουσέ τινα κρούοντα τὴν θύραν καὶ εἰσελθόντα, καὶ ἔπειτα τὸν προσδοκώμενον ψιθυρον ζωηρᾶς συνομιλίας. Μετ' οὐ πολύ, βήματα πάλιν ἠκούσθησαν ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ δύο φωναὶ χαμηλῶς ὁμιλοῦσαι. Μήπως ἐξήρχετο ὁ κ. Τζώνσον μετὰ τοῦ φίλου του; Οἱ βηματισμοὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἥτις ἐκλείσθη θορυβωδῶς καὶ *οὐδεὶς* ἐπέστρεψε. Ὁ καθηγητὴς μετὰ τοῦτο εἰσέδυσε λάθρα ἐπάνω, ἀνείλκυσεν ἐκ τῆς καρδίας τοῦ κλειδοκυμβάλου μίαν λωρίδα τῆς στιλπνῆς ταινίας, ἧς αἱ λεπταὶ γραμμαὶ ἀπετέλουν τὴν μυστηριώδη παραγωγικὴν γλῶσσαν τοῦ φωνογράφου, καὶ ἀφῆκε τὴν συσκευὴν νὰ συναγάγῃ ἄλλην ἔκθεσιν. Ἀφιχθεὶς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ δωματίῳ ἔθεσε τὴν πολύτιμον λωρίδα ἐντὸς ἑτέρου διπλοῦ φωνογράφου, ὅπερ διὰ στροφῆς ἔθεσεν εἰς κίνησιν, καὶ ἐκάθισεν ἔμπροσθεν του εὐέλπις.

Ἐντὸς λεπτοῦ ἡ μηχανὴ ἤρξατο ὁμι-

Π. Ν. Πετροπουλος

λοῦσα. Αἱ δύο φωναὶ τοῦ διαλόγου ἦσαν εὐκρινεῖς, εὐδιάκριτοι, καὶ ἡ ἀκόλουθος συνδιάλεξις ἀπταίστως ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ καθηγητοῦ.

Α.—Λοιπόν, ἐδῶ εἶμεθα, Ἄρρυ;

Β.—Ναί, ἐδῶ εἶμαι. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ δωμάτια 'ποῦ μοῦ εὗρες. Ἀλλὰ κατοικεῖ τόσος κόσμος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι! Νομίζεις νὰ ἦσαι ἐντελῶς ἀσφαλής;

Α.—Ἐντελῶς. Οἱ κατοικοῦντες τὸ ἰσόγειον γυρίζουν ὅλην τὴν ἡμέραν ἔξω, καὶ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα δὲν εἶνε κανεὶς εἰμὴ ὁ γερω-Αἴρδης, ὁ ὁποῖος ἠμποροῦσε νὰ εἶνε κουφὸς ἢ τυφλός· τόσον ἐνδιαφέρεται εἰς ὅ,τι συμβαίνει πέριξ του.

— «Χ'μ!» εἶπεν ὁ καθηγητὴς μετ' ἐλαφροῦ τόνου δυσαρεσκείας.

Β.—Ὁ γερο-Αἴρδης! Ὦ διάβολε, Θωμᾶ, ἀλλὰ θὰ μὲ ξεύρῃ!

Α.—Καθόλου μάλιστα. Οὔτ' ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἐγνώριζα μ' αὐτὴν τὴν τραγογενειάδα.

—«Ποῖος νὰ εἶνε ἄρα;» ἐσκέφθη ὁ συγκεχυμένος καθηγητής, ματαίως προσπαθῶν ὑπὸ τὸ ἔρρινον τοῦ φωνογράφου ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνήν.

Β.—Κ' ἐκείνη πῶς εἶνε; Τὸ ξεύρει; Τὴν εἶδες;

Α.—Ναί, τὴν εἶδα. Μοὶ εἶπε νὰ μὴν ἐπιχειρήσῃς ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει νὰ τὴν συναντήσῃς· δὲν θὰ ἦτο ἀκίνδυνον, καθότι τὴν ἐποπτεύουν τόσῳ πολύ. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ σώα τὴν Πέμπτην τὸ πρωί.

Β.—Χωρὶς αὐτὴν δὲν φεύγω·ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ. Τί σκληρὸν πρᾶγμα νὰ μὴν ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἀπαιτήσω!

Α.—Καλά, εἰμπορεῖς, ἂν δὲν σὲ μέλλῃ νὰ καθήσῃς 'ς τὸ φρέσκο.....

—«Στὸ φρέσκο! στὴ φυλακή!» ἐψιθύρισεν ὁ καθηγητής, ὅστις ἐν ἑκάστῃ λέξει καθίστατο βεβαιότερος ὅτι ὁ ὁμιλῶν ἦτο ὁ ἄτυχὴς Σκήπουηθ. Καὶ ἐν τῇ φρίκῃ τῆς ἐπιβεβαιώσεως ταύτης παρέλειψε ν' ἀκούσῃ τὰς ἑπομένας 2—3 λέξεις, ἤκουσε δὲ μόνον τὴν εἰς αὐτὰς ἀπάντησιν:

Β.—Καὶ ν' ἀναγκασθῶ νὰ περιμένω ἕως τὴν Πέμπτην! Ὦ, αἱ ἀργοπορίαι τοῦ Νόμου εἶνε ἀνυπόφοροι!

Α.—Δὲν θὰ παρεπονούμην διὰ τὰς βραδύτητας τοῦ νόμου, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, ὅταν μελετᾷς φανεραὶ παράβασιν αὐτῶν, μὲ τὰς ἀορίστους ἐπακολουθούσας ποινάς.

Β.—Δὲν μὲ μέλλει διὰ ποινάς· νὰ ἐξέλθω ἅπαξ τῆς Ἀγγλίας. Δὲν ὑπάρχει σύμβασις περὶ παραδόσεως ὑποδίκων διὰ πλημμελήματα τοῦ εἴδους μου.

—«Μπᾶ! Τί νὰ ἐννοῇ αὐτό;!» ἐσκέφθη ὁ ἐκπεπληγμένος ἀκροατής.

Α.—Σὲ συμβουλεύω νὰ ἐξασφαλίσῃς πρῶτον τὸ κλοπιμαῖον πρὶν ἀρχίσῃς νὰ καυχᾶσαι. Ἀλλ' ἔλα, ἐμπρός. Ἤλθα νὰ σὲ πάρω νὰ κάμωμεν ἕνα γῦρον. Δὲν πρέπει νὰ τολμήσῃς νὰ ἐξέλθῃς τὴν ἡμέραν... ξεύρεις; καὶ θὰ ἦσαι κατάμονος ἕως αὔριον βράδυ, ἂν μείνῃς κλεισμένος ὅλο τὸ διάστημα μέσα σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸν δωμάτιον.

Ὁ καθηγητὴς ἐκάθισε πρὸ τοῦ σιωπηλοῦ φωνογράφου καὶ κάτωχρος ἠτένισε τὰς μονίμους μηχανάς του. Ἐλησμόνησε μάλιστα ἐν τῇ ἐκπλήξει τῶν ἀποκαλύψεων τούτων ν' ἀγαλλιάσῃ καὶ εὐφρανθῇ ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς ἐφευρέσεώς του.

Ὡμοίαζε τὸν μυθῶδη κάτοχον ὑπερφυσικῆς τινος δυνάμεως, ὅστις συνήθως εὑρίσκει κατάραν τινα ἀναμεμιγμένην μετὰ τῆς δωρεᾶς.

Ἦτο τοῦ Σκήπουηθ ἄρά γε ἡ γνώριμος φωνὴ ἣν ἤκουσε; Καὶ ἐὰν πράγματι ἦτο οὗτος, ἐμηχανᾶτο ἀκόμη ὁ ἄθλιος νεανίας καὶ προεσχεδίαζε καὶ ἄλλα ἐγκλήματα ὁ ἀλιτήριος; Τί ἦτο ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ συνένοχός του εἶπε;

«Δὲν θὰ παρεπονούμην διὰ τὰς ἀργοπορίας τοῦ Νόμου, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, ὅταν μελετᾷς φανερὰν παραβάσιν αὐτῶν μὲ τὰς ἀορίστους ἐπακολουθούσας ποινάς.»

«Ἀόριστοι ποιναί!»..... Ἐν πεπολιτισμένῃ ἐπικρατείᾳ, οἵα ἡ Μεγ. Βρεττανία, ποίου εἴδους ἐγκλήματος αἱ ποιναὶ εἶνε ἀόριστοι; Ὁ καθηγητὴς διετέλει ἐν τοσαύτῃ ἀγνοίᾳ τῶν περιπλοκῶν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου τῆς πατρίδος του, ἐν ὅσῃ καὶ πᾶς ἄλλος γνήσιος βρεττανός, ἀλλ' εἶχε σταθερὰν πεποίθησιν, ὅτι μόνον περὶ πλημμελημάτων πολιτικοῦ χαρακτῆρος δὲν ὑπῆρχε σύμβασις μετά τινος γείτονος ἐπικρατείας. Συνωμοσίαι καὶ ἐκρήξεις, καὶ φῆμαι συνωμοτῶν καὶ ἐκρήξεων ἦσαν ἄφθονοι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν.

Ὁ διαφθαρεὶς οὗτος νεανίας (καὶ ὁ καθηγητὴς δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις τὸν ἀπεκάλει «γερω-Αἴρδη» θὰ ἦτο νέος) ἐλάμβανέ μέρος εἰς συνωμοσίαν! Ἦτο βιαία τις προσβολὴ δυναμίτιδος, τὴν ὁποίαν οἱ νεαροὶ οὗτοι κακοῦργοι ὑπέθαλπον; Καὶ τίνι τρόπῳ ὠφειλεν οὗτος, ὁ καθηγητὴς Αἴρδης, νὰ ἐπέμβῃ; Ἠδύνατο,ἐν τιμιότητι, νὰ κάμῃ χρῆσιν γνώσεως προσκτηθείσης διὰ μεθόδου μηχανικῆς ὠτακουστίας; Κ' ἐν τούτοις..... ἐξ ἄλλου ἠδύνατο αὐτός, ὡς ἐνάρετος ἄνθρωπος, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν συνωμοσίαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν φανερᾶς παραβιάσεως τοῦ νόμου;

— Ὦ! κάλλιον νὰ μὴ τὸ εἶχον βάλῃ ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα ποτέ! ἐστέναξεν ὁ ἄτυχὴς καθηγητής. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ πλέον εἰς τὸ φωνόγραφόν του νὰ ἐκθέτῃ τὰς συνομιλίας τῶν συνοίκων του. Ἔλαβε κυτίον πυρείων ἀνὰ χεῖρας καὶ συρθεὶς πρὸς τὴν κλίμακα εἰσῆλθεν ἐλαφρῶς εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ κενὸν δωμάτιον τοῦ κ. Τζώνσον.

Μόλις ἀνῆψε ἓν πυρεῖον, ἐνῷ ἐστήριζε τὰ γόνατά του ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκελῶν τοῦ κλειδοκυμβάλου, κτύπος τις ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά του καὶ ῥῖγος φόβου διέτρεξε τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του. Κάποιος ἤνοιξε τὴν μεγάλην θύραν τῆς οἰκίας διὰ κλειδός. Ὁ καθηγητὴς πάραυτα ἔσβυσε τὸ πυρεῖον καὶ ἠκροᾶτο χωρὶς ν' ἀναπνέῃ. Ἐν τῇ σιγῇ ἀντελήφθη ὅτι βροχὴ ἔτυπτε τὰ ἐξώφυλλα τῶν παραθύρων. Ἀναμφιβόλως ὁ κ. Τζώνσον ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς κακοκαιρίας νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ὅσον οὔπω θὰ εἰσήρχετο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Καὶ ἂν ἐπειρᾶτο νὰ ἐξέλθῃ, ὁ κ. Τζώνσον θὰ τὸν συνήντα ἀφεύκτως ἐπὶ τῆς πρώτης σειρᾶς τῆς κλίμακος καὶ θὰ ἠγνόει πόθεν ἤρχετο. Ἀλλ' ὑπῆρχε δευτέρα θύρα ἄγουσα εἰς τὸν παρακείμενον κοιτῶνα. Ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ μέχρις ὅτου ἤθελεν ἀνέλθῃ ὁ γείτων του, καὶ ἐκεῖθεν νὰ ὀλισθήσῃ κάτω λαθραίως, ἀπαρατήρητος.

Μετὰ λωποδυτικῆς ταχύτητος λοιπὸν ὁ καθηγητὴς ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κ. Τζώνσον, καὶ ἀθορύβως ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς συγκοινωνίας.

Βῆμα τι ἠκούσθη ἀνερχόμενον τὰς βαθμίδας, καὶ ὁ καθηγητὴς ἠσθάνθη τὴν φρικώδη βεβαιότητα, ὅτι ὁ κ. Τζώνσον θὰ εἰσήρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα. Βέβαια θὰ εἰσήρχετο· θὰ ἦτο βεβρεγμένος καὶ θὰ ἤρχετο ν' ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματά του.

Οἵα φρικτή, ἐξευτελιστική, ἀνεξήγητος θέσις δι' ἕνα πολιὸν καθηγητὴν καὶ ἐπιστήμονα!

Ὁ κ. Τζώνσον ἐν τούτοις παρῆλθεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ ἤναψε φῶς. Ὁ καθηγητὴς τὸν ἤκουσε προφέροντα ταχύ τι, ἄναρθρον ἐπιφώνημα. Ἤχος ἠκολούθησεν, ὅστις ἠδύνατο νὰ εἶνε διάρρηξις φακέλλου. Ἐν τῷ μεταξὺ νέος καὶ μεγαλείτερος τρόμος κατέλαβε τὸν τλήμονα καθηγητήν. Τί θὰ ἔκαμνεν ἂν ἡ ἔξω θύρα τοῦ κοιτῶνος ἦτο κεκλεισμένη; Τῷ ἦτο πεπρωμένον νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα κάτωθεν τῆς κλίνης τοῦ κ. Τζώνσον ἢ κλεισμένος ἐντὸς σκευοθήκης; Καὶ ὁ κ. Τζώνσον, ἀνεμνήσθη, δὲν ἑτοίμα νὰ ἐξέλθῃ διαρκοῦντος τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας! Ὁ καθηγητὴς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦν σχεδὸν ἕτοιμος νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν σύλληψιν τῆς ἰδέας ἐφευρέσεως φωνογράφου.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

VICTOR CHERBULIEZ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΙΠΕΠΙΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια)

Ἡ κυρία Βερὲτς ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ ἐργόχειρόν της, ἡ δὲ κ. Κορνέϊλ ἠγέρθη καὶ ἐπὶ στιγμάς τινας ἤρξατο νὰ βηματίζῃ ἐν τῷ θαλάμῳ. Μετὰ ταῦτα ἐκάθισεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἔψαλλε διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ πλήρους πάθους τὸ ᾆσμα τῆς *Μιριόν*, τὸ ὁποῖον ἤρεσκεν εἰς τὸν Ὁράτιον. Ἀλλὰ περὶ τὸ μέσον τῆς τελευταίας στροφῆς διέκοψεν αὐτὸ καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν μητέρα της:

— Ὄχι, δέν σε ἐννοῶ. Πῶς δύνασαι νὰ μοι προτείνῃς σοβαρῶς νὰ ἐγκαταλείψω ἄνθρωπον κεκτημένον τοσαῦτα προτερήματα, ἄνθρωπον ἀντάξιον τῆς ὑπολήψεώς μου, καθ' ὅλα ἀξιόλογον;

— Χθές, ὅτε ἐγέλα ἐνώπιόν μου, μοὶ ἐφάνη καθ' ὅλα ὅμοιος μὲ ἀρνίον κατὰ τὴν ἁπλότητα, διέκοψεν ἡ κ. Βερέτς.

— Νὰ ἐγκαταλείψω ἄνθρωπον, πρὸς ὃν ἔδωκα τὸν λόγον μου! ἐπανέλαβεν ἡ κ. Κορνέϊλ. Σύ, ἥτις φοβεῖσαι τόσον τὸ σκάνδαλον, δὲν ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο πράττουσα θὰ δώσω ὕλην εἰς τὸν κόσμον νὰ λέγῃ;

— Ὄχι, ὅταν λάβωμεν τὰς προφυλάξεις μας· διότι δὲν πρέπει νὰ τον ἐγκαταλείψωμεν ἀλλὰ νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ.

— Καὶ νὰ τὸν θυσιάσω χάριν ἑνὸς ἑβδομηκοντούτου;

— Μὲ συγχωρεῖς, ὁ μαρκήσιος εἶνε μόνον ἑξήκοντα πέντε ἐτῶν καὶ δὲν φαίνεται οὔτε κἂν τόσον. Ἔχει ἐξαίρετον παρελθὸν καὶ λαμπρὸν μέλλον. Ἴσως τῷ ἐπιφυλάσσεται τὸ χαρτοφυλάκιον ὑπουργοῦ. Φεῦ! ἡ Γαλλία ἔχει ὀλιγίστους πολιτικοὺς ἄνδρας σήμερον! Ἄλλως τε, φιλτάτη μου, μάθε ὅτι μόνον οἱ γέροντες γνωρίζουν ν' ἀγαπῶσι καὶ νὰ εἶνε εὐγνώμονες πρὸς τοὺς θέλοντας νὰ τοὺς βοηθήσωσι! Σημείωσον δὲ ὅτι ὁ μαρκήσιος ἔχει λιπτοτάτην καλαισθησίαν, καὶ ἐκτιμᾷ τὰ φιλολογικά σου ἔργα. Λέγει, ὅτι εἶνε γεγραμμένα ἄριστα.

Ταῦτα λέγουσα ἡ κ. Βερὲτς ἀφῆκε καὶ πάλιν τὸ ἐργόχειρόν της, ἔτρεξε πρὸς τὴν θυγατέρα της καὶ περιπτυσσομένη αὐτήν:

— Ἐθύμωσες; τῇ εἶπε, τότε ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ὑπάρχει προτίμησις. Ὁ εἷς σοὶ ἀρέσκει...

— Δὲν μεταχειρίζεσαί ποτε κυριολεξίαν... Λέγε: ὁ εἷς δὲν μοι ἀπαρέσκει.

— Ὁ ἕτερος σοὶ ἀπαρέσκει.

— Ὅπως δήποτε, μοὶ ἀπήρεσκε.

— Ἔχει καλῶς! Ἰδοὺ αὐτοὶ ἴσοι καὶ ἔχοντες τὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα ἐν τῇ κοινίστρᾳ· ἂς ἀρχίσῃ ὁ συναγωνισμός.

— Νομίζω ὅτι θὰ μὲ κάμῃς νὰ θυμώσω σοβαρῶς, ἐπὶ τέλους ἀπήντησεν ἡ κ. Κορνέϊλ ἀνάπτουσα λυχνίαν καὶ ἑτοιμαζομένη νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὸν θάλαμόν της.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, ὅπως μεταβῇ εἰς αὐτόν, ἐπλησίασε παράθυρόν τι καὶ ἐθεώρησεν ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ ἐμπνευσθῇ ὑπ' αὐτοῦ· εἶτα δὲ εἶπε πρὸς τὴν μητέρα της ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπισήμως:

— Ἔσο βεβαία, δὲν θὰ ἀκούσω εἰμὴ μόνον τὴν καρδίαν μου. Ἐὰν ἀπατηθῇς εἰς τὰ αἰσθήματά μου, ἐπιφυλάττομαι νὰ σε ἀποκηρύξω.

Ἡ κ. Βερὲτς ἐνηγκαλίσθη καὶ πάλιν αὐτὴν λέγουσα:

— Εἶσαι τέλειος βασιλεὺς τῆς Πρωσίας· ὁμιλεῖς περὶ τῆς καρδίας σου, καὶ περὶ τῆς συνειδήσεώς σου, ἀλλὰ μὲ ἀφίνεις νὰ πράξω ὅπως θέλω ἐπιφυλασσομένη νὰ μὲ ἀποκηρύξῃς ἂν ἀποτύχω. Ἔστω! θὰ γίνω ὁ Βίσμαρκ σου.

Ταῦτα λέγουσα ἡ κ. Βερὲτς συνώδευσε τὸν ἄγγελον τῆς λατρείας της μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἀδύτου.

Τὴν ἐπιοῦσαν, καίτοι κατὰ τὰς ὥρας τῆς πρωίας ἔπιπτεν ἐλαφρὰ βροχή, ὁ μαρκήσιος δὲν ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀνεψιοῦ του, πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τῆς κ. Βερέτς, ἥτις εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὸν σταματήσῃ καὶ τὸν κατακτήσῃ κατὰ τὴν διόδόν του.

Μετὰ μεσημβρίαν, βελτιωθέντος τοῦ καιροῦ, προέτεινε τῇ θυγατρί της νὰ ἐξέλθωσιν ἐφ' ἁμάξης. Εἰς τὸν περίπατον τοῦτον δέν τας συνώδευσεν ὁ Ὁράτιος, καταγινόμενος εἰς τὴν μελέτην τοῦ χειρογράφου του, ἵνα ἀναγνώσκων αὐτὸ κατὰ τὴν ἑσπέραν μὴ εὕρῃ δυσκολίας.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τοῦ περιπάτου των, αἱ κυρίαι ἐνῷ διήρχοντο τὴν Πλατεῖαν Μονβενόν, ἥτις δεσπόζει τοῦ μαγευτικοῦ πανοράματος τῆς λίμνης καὶ τῶν Ἄλπεων, ἡ κ. Βερέτς, ἧς οἱ ὥσπερ ἰκτίδος ὀφθαλμοὶ διέκρινον τὰ πάντα, παρετήρησε διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἁμάξης τὸν μαρκήσιον μελαγχολικῶς καθήμενον ἐπὶ ἀπομεμονωμένου θρανίου. Ἐν ἀκαρεῖ κατῆλθεν ἐκ τῆς ἁμάξης, ἀφήσασα τὴν θυγατέρα της νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη εἰς τὴν κατοικίαν· μετά τινας δὲ στιγμὰς καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην πρόθεσιν, διήρχετο εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τοῦ μαρκησίου καὶ ἐξέβαλε μικρὰν κραυγὴν εὐαρέστου ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θέᾳ του. Ὁ κ. δὲ Μιραβὰλ παρετήρησεν, ὅτι παρενεβάλετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων κόμη τοῦ ζωηροτέρου ἐρυθροῦ χρώματος, καίτοι δὲ θὰ προετίμα τὴν ξανθήν, ἐδέχθη προσηνέστατα τὴν ἤδη προσφερομένην αὐτῷ ὑπὸ τῆς μοίρας.

— Εὐγνωμονῶ τὴν τύχην, ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν ἡ κ. Βερέτς. Εἴσθε ὁ αἰχμάλωτος μου, κ. μαρκήσιε, παραδοθῆτε ἄνευ ὅρων.

Ὁ μαρκήσιος ἀμέσως ἠγέρθη καὶ προσφέρων αὐτῇ τὸν βραχίονά του:

— Ὁ δεσμοφύλαξ μου μοὶ ἀρέσκει πολύ, φιλτάτη κυρία, τῇ εἶπε.

— Ἀφήσατε τὰς φιλοφροσύνας σας, παρακαλῶ. Ἂν ἐπιτρέπηται νὰ ζητήσῃ τις ἀπὸ διπλωμάτην... σᾶς ζητῶ νὰ ἦσθε εἰλικρινής. Μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε;

— Θὰ ἦμαι ὅσον ὁ Ἀμενοχέβ, ὁ ἐπονομασθεὶς φιλαλήθης, ὅστις ἦτο ἐπιστάτης τῶν ποιμνίων τοῦ Ἄμμωνος, τῇ εἶπε.

— Κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ μοὶ δώσητε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀνακρίνω. Λοιπὸν δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ πρὸς ἡμᾶς συμπεριφορά σας ἦτο κάπως ἀλλόκοτος; Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ κ. δὲ Πεννεβίλ σᾶς ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἀνελάβετε ὡς καθῆκον σας νὰ μᾶς ἀποφεύγετε.

— Ὦ! Πιστεύσατε, κυρία...

— Τί ἔχετε μὲ ἡμᾶς λοιπόν; ἀναμφιβόλως θὰ ἀνεκαλύψατε, ὅτι εἶμαι εὐήθης.

— Φιλτάτη κυρία, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ ἀᾶς ἴδω, σᾶς ἐξέλαβον ὡς εὐφυεστάτην γυναῖκα καὶ δὲν ἠπατήθην.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μήπως ἡ θυγάτηρ μου ἔσχε τὴν ἀτυχίαν νὰ σᾶς ἀπαρέσκῃ.

— Ἡ θυγάτηρ σας! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος. Θὰ μὲ κατήσχυνεν ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι.... Ἡ θυγάτηρ σας εἶνε ἀξιολάτρευτος.

«Ἰδοὺ αἱ λέξεις τῆς ἐπιστολῆς, ἐσκέφθη ἡ κ. Βερέτς, ἔχει δίκαιον νὰ ἐπιμένῃ εἰς αὐτάς»· εἶτα δὲ μεγαλοφώνως προσέθηκεν:

— Κύριε μαρκήσιε, ἐξηγήσατέ μου λοιπὸν αὐτὸ τὸ μυστήριον.

— Αἴ! κυρία, τῇ εἶπε, θεωρῶν αὐτὴν διὰ λοξοῦ βλέμματος· εἶσθε πολὺ ἀγχίνους, καὶ συγκατοικεῖτε μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες ἀναγινώσκουσι τὰ ἱερογλυφικά, ὥστε θὰ τὸ ἐμαντεύσατε.

— Νομίζω, ὅτι ἡ καλή σας ἰδέα περὶ τῆς διορατικότητός μου εἶνε ὑπερβολική, διότι δὲν ἐμάντευσα τίποτε· ἀλλ' ἂς ἴδωμεν ἤδη· μήπως, καθὼς βεβαιοῖ ὁ Ὁράτιος, ἔχετε μυστικόν τι;

— Τί; ὁ ἀνεψιός μου ἐμάντευσε τὸ μυστικόν μου; Μὲ τρομάζετε κυρία, διότι αὐτὸς εἶνε ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος, πρὸς ὃν δὲν θὰ ἐτόλμων ποτὲ νὰ το ἐκμυστηρευθῶ.

«Τὸ πιστεύω ἄνευ πολλῆς δυσκολίας, ἐσκέφθη αὕτη· ἡ ὑπόθεσις βαίνει θαυμάσια, τὸν κρατοῦμεν καλῶς»· πιέζουσα δὲ τὸν βραχίονα τοῦ μαρκησίου ἐλαφρῶς, τῷ εἶπε:

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ παντάπασι, καὶ ἔχω μανίαν νὰ ἐννοῶ τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν θὰ θελήσητε ἐπὶ τέλους νὰ μοι ἀποκαλύψητε αὐτὸ τὸ τρομερὸν μυστήριον;

— Ποτὲ κυρία, ποτέ. Σέβομαι τὴν λευκήν μου κόμην καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν καταστήσω διὰ παντὸς ἀξιοχλεύαστον.

— Οὐδεὶς παρετήρησεν, ὅτι εἶνε λευκὴ πλὴν ὑμῶν, τῷ εἶπε, ῥίπτουσα αὐτῷ ἐνθαρρυντικώτατον βλέμμα.

— Ἔπειτα, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος, θά με προδώσητε εἰς τὸν Ὁράτιον. Βλέπετε, εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν θεῖος τρέμει πρὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

«Ἂς χάσω πᾶσαν ἐλπίδα, ἐσκέφθη ἡ κ. Βερέτς· ἡ λευκὴ του κόμη καὶ ὁ ἀνεψιός του τὸν ἐνοχλοῦσι, καὶ δὲν θὰ λαλήσῃ πρὶν ἢ αὐτὸς ἀπέλθῃ ἐντεῦθεν»· προσέθηκε δὲ μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς.

— Ἂν, κύριε μαρκήσιε, ἦσθε ὀλιγώτερον φειδωλὸς τῶν ἐπισκέψεών σας, θὰ μᾶς παρείχετε συγχρόνως τιμὴν καὶ εὐχαριστησιν, διότι ἐπεθύμουν πολὺ νὰ σᾶς ἴδω, ἵνα συνδιαλεχθῶ μεθ' ἡμῶν περὶ ἀνησυχίας τινος, ἥτις μὲ καταβασανίζει. Ἔχω καὶ ἐγώ, ὡς βλέπετε, τὸ μυστικόν μου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς καταστήσω κοινωνόν. Ναί, πρό τινων ἡμερῶν ἔχω τὸ πνεῦμα πολὺ τεταραγμένον. Ὁ κ. δὲ Πεννεβίλ, ὅστις ἔχει τὴν κακὴν ἕξιν νὰ λέγῃ τὰ πάντα....

— Πολὺ κακήν, τῷ ὄντι· πολλάκις τὸν ἐπέπληξα δι' αὐτήν.

— Χωρὶς νὰ τὸν διορθώσητε ὅμως, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Βερὲτς, διότι μᾶς ἐπανέλαβε συνομιλίαν, ἥτις ἐγένετο μεταξύ σας χωρὶς νὰ μᾶς κρύψῃ τὰ, ἀντιρρήσεις, ἃς τῷ ἐξεφράσατε κατὰ τοῦ γάμου του.

— Τὸν γνωρίζω τὸν ἀνόητον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

— Αἱ ἀντιρρήσεις σας αὗται μὲ ἔκαμαν πολὺ νὰ σκεφθῶ, ἀναγκάζομαι δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἴχετε δίκαιον, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶχον μεγάλως ἀπατηθῆ περὶ αὐτοῦ, διότι, δυστυχῶς, δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο νέων ἡ ἀπαιτουμένη ἁρμονία τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ὀρέξεων ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐδαιμονία.

— Χαίρω διότι εἴμεθα σύμφωνοι! ἀνέκραξεν οὗτος. Ἡ ἁρμονία ὅμως τῶν ὀρέξεων εἶνε μὲν τὸ κυριώτερον ἐφόδιον, ἀλλὰ δὲν εἶνε τὸ πᾶν. Ὁ γάμος κατὰ τὴν διάταξιν τῆς θείας προνοίας καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου δέον νὰ εἶνε συμβόλαιον ἀμοιβαίου ἀλληλοθαυμασμοῦ. Ἀλλ' ἤδη, συμπίπτει νὰ γνωρίσω.... Ναί, φιλτάτη κυρία, λέγω νὰ γνωρίσω γυναῖκα σπανίων προτερημάτων. Ἐξέδωκεν ᾄσματα, ἅτινα θὰ ἐζήλευεν ὁ Πετράρχης, ἐὰν ἔζη· καὶ μίαν πραγματείαν περὶ τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς γυναικός, εἰς ἣν αὐτὸς ὁ Φενελὼν θὰ ἔθετεν εὐχαρίστως τὸ ὄνομά του, ἂν ὁ Βοσουέτος δὲν διηφισβήτει πρὸς αὐτὸν τὴν τιμὴν ταύτην.... Μὲ ἐννοεῖτε;.... Τὰ δύο ταῦτα πολύτιμα βιβλία, προσέφερε πρὸς

τὸν ἄνδρα, ὅστις ἀξιοῖ, ὅτι τὴν ἀγαπᾷ καὶ φεῦ! ὁ ἥλιος δὲν κατορθώνει νὰ τ' ἀναγνώσῃ μέχρι τέλους. Τί λέγω μέχρι τέλους, ἐγὼ τὰ εἶδον αὐτὰ τὰ βιβλία· τοῦ ἑνὸς αἱ σελίδες ἔχουν κοπῆ μόλις κατὰ τὸ ἡμισυ, τὸ δὲ ἄλλο εἶνε ὅλως ἄθικτον· τὸ νόστιμον δὲ εἶνε, ὅτι τὸ πτωχὸν παιδίον φαντάζεται, ὅτι τὰ ἀνέγνωσε, καὶ διακηρύττει καὶ μεθ' ὅρκου, ὅτι τὰ θαυμάζει.... Σᾶς παρακαλῶ ὅμως μὴ εἴπητε τίποτε πρὸς τὴν κ. Κορνέϊλ περὶ τούτου.

— Ὅταν ἡ κ. Κορνέϊλ ἐκδώσῃ τὸ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν μητέρων βιβλίον της, ὅπερ δὲν θὰ βραδύνῃ πολὺ νὰ πράξῃ, εἶπεν αὐτῇ μειδιῶσα, ἐστὲ βέβαιος, ὅτι θὰ ἀριθμῇ μεταξὺ τῶν προτερημάτων τῶν μητέρων καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐχεμυθείας. Αἱ μητέρες, φεῦ, πολλάκις ἀναγκάζονται νὰ μὴν εἶνε ἐχέμυθοι, ἡ δὲ ἱστορία, ἣν μοι διηγήθητε πρὸ ὀλίγου, εἶνε καταλληλοτάτη, ὅπως διαφωτίσῃ τὴν θυγατέρα μου: τί αἰσθάνονται δι' αὐτὴν καὶ τί προσποιοῦνται ὅτι αἰσθάνονται· ἄλλως τε ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία....

— Λέγετε, κυρία, λέγετε. Ἀναγκάζεσθε, νὰ μοὶ εἴπητε ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία....

— Ὦ, ἡ θυγάτηρ μου εἶνε ψυχὴ ἀνεξερεύνητος, ἐγκλείουσα ἐν ἑαυτῇ τὰ αἰσθήματά της· ἀλλὰ πρό τινος εἶνε σκεπτική, ἔμφροντις, σχεδὸν μελαγχολική, ὑποπτεύομαι δέ, ὅτι θὰ ἔκαμε τοὺς στοχασμούς της καὶ αὐτή.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆκε τὸν βραχίονα τῆς κ. Βερέτς, ἵνα ἀπομάξῃ διὰ τοῦ μανδυλίου τὸ μέτωπόν του· Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχουσι καὶ ἱδρῶτες χαρᾶς.

«Χαίρεις, κουτέ μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ κ. Βερέτς, καὶ δὲν σκέπτεσαι πλέον τὰς λευκάς σου τρίχας..... Ἂς ἴδωμεν ἂν θὰ ὁμιλήσῃς».

Ὁ μαρκήσιος ἐν τούτοις δὲν ὡμίλησε. Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἡ εὐθυμία του τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονῇ ποῦ καὶ μετὰ τίνος ἦτο. Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνεθυμήθη καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά της τὴν ἔφερεν ἐρωτύλως εἰς τὰ χείλη του, τόσον ἐρωτύλως, ὥστε ἡ κ. Βερὲτς ἐνόμισεν, ὅτι οὗτος ἐγένετο θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης. Μετά τινας δὲ στιγμὰς ρεμβασμοῦ:

— Κυρία, τῇ εἶπε, τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα ἐν τῷ κόσμῳ εἶνε νὰ χάσῃ τις τὸν σκῦλόν του.

Ἡ κ. Βερὲτς ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ τῷ ἀπεκρίθη.

— Σᾶς εἰδοποίησα, ὅτι θὰ σᾶς ἐζήτουν συμβουλὴν τινα.

— Φιλτάτη κυρία, τῇ ἀπήντησεν οὗτος, ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες καταγίνονται εἰς συγγραφάς, ἔχουν ἰσχυρότερον καὶ μακροβιώτερόν τι αἴσθημα ἢ τὸ τοῦ ἔρωτος: τὴν φιλαυτίαν· ἵνα δὲ καταστρέψῃ τις τὸν ἐραστήν, ἀρκεῖ μόνον νὰ κεντίσῃ διὰ καρφίδος τὸν συγγραφέα.

— Ἐπλάσθημεν ἵνα ὁμιλῶμεν μαζὶ· καὶ συνεννοούμεθα ἄριστα μόλις ἀνοίξωμεν τὸ στόμα. Ἀλλὰ παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε, ἂν ἡ καρφὶς ἐπιφέρῃ τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα, θά μοι εἴπῆτε τότε τὸ μυστικόν σας;

— Ὄχι, κυρία, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸ γράψω.

— Σύμφωνοι, ἀπεκρίθη αὕτη προσφέρουσα καὶ τὰς δύο χεῖρας, ἃς ὁ μαρκήσιος ἔσφιγξε μετὰ διαχύσεως ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Ἡ κ. Βερὲτς ἐπανερχομένη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Βαλὼ διενοεῖτο καθ' ὁδόν:

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ὁ γαμβρὸς, ὃν ἐφανταζόμην, ὁ γαμβρὸς τῶν ὀνείρων μου!

Ε'

Ἀνεγίνωσκεν ἀκριβῶς πρὸ εἴκοσι λεπτῶν καὶ τὸν ἤκουον ἢ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἤκουον. Ἐκάθηντο εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑσπέρα ἦτο θερμὴ εἶχον ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα. Βεβαίως, ἂν ὑπῆρχον διαβάται κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁ θόρυβος τῶν βημάτων των θὰ ἠνόχλει τὴν συναναστροφήν, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ οὐδεὶς διήρχετο. Ὁ Ζακὼ καὶ ἡ σάλπιγξ του εἶχον ἀποσυρθῆ εἰς τὸ ὑπόστεγόν των, ὅπου ἐνηγκαλισμένοι ἐκοιμῶντο τὸν ὑπνόμυον. Τὰ πτηνὰ τοῦ κήπου συνεφώνησαν νὰ σιωπήσωσιν, ἵνα μὴ χάσωσιν οὔτε λέξιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἦτο ἡ ἐποχή, καθ' ἣν τὰ πτηνὰ δὲν ᾄδουσιν. Ἐκ τοῦ βάθους τῶν αἰθερίων κατοικιῶν των, οἱ ἀστέρες, αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς αἰωνίου σιγῆς, τὸν προσέβλεπον διὰ φιλικοῦ βλέμματος. Ἀνεγίνωσκε δὲ μετ' ἀξιοπρεπείας, ζέσεως καὶ πεποιθήσεως, ἀλλὰ καὶ μετριοφροσύνης. Ἐνίοτε διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν, ὅπως ἐρωτήσῃ: «Μήπως ἀναγινώσκω πολὺ ταχέως; «Ὅταν ἤμην μικρὸς μοὶ ἔλεγον ὅτι τραυλίζω. Δυσκολεύεσθε νὰ μὲ παρακολουθῆτε; θέλετε νὰ τὸ ἐπαναλάβω; Θὰ μοι ζητήσητε τὰς ἀποδείξεις; περιμείνατε· ἔρχονται κατωτέρω. Ἐὰν ἔχετε νὰ μοὶ κάμητε κάμμίαν παρατήρησιν, μὴ διστάζητε νὰ τὴν εἴπητε, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ δι' αὐτήν.» Ἀλλὰ δὲν ἐφρόντιζον νὰ κάμωσι παρατηρήσεις, οὔτε νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ ἐπαναλάβῃ τι.

Εἴπομεν ἤδη, ὅτι ὁ Ὁράτιος εἶχε τὴν πολύτιμον ἱκανότητα νὰ συνδυάζῃ τὰ αἰσθήματά του· τοῦτο τῷ ἐπέτρεπε ν' ἀπολαμβάνῃ συγχρόνως πολλὰς ἡδονὰς ὡς νὰ ἦσαν μία μόνη. Οὕτω δὲ ἀνέπνεεν εὐχαρίστως τὸ ἐκ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσερχόμενον ἄρωμα τῶν ἀνθέων· καίτοι δὲ προσεῖχεν εἰς τὴν ἀνάγνωσίν του, ἐθεώρει ἐνίοτε τοὺς ἀστέρας, καὶ ἀνεπόλει τοὺς δύο καστανόχροας ὑποξάνθους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἔτερπον τὴν ὅρασιν πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνεπόλει μόνον, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς ἠδεῖς τούτους ὀφθαλμούς, διότι ἡ κ. Κορνέϊλ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἄκρας ἑνὸς διβανίου, καὶ τὸ ἀδιάκριτον φῶς δὲν ἤθελε νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῆς. Ἐκεῖθεν ἡμικεκλιμένη καὶ ἄφωνος ἠκροᾶτο μετὰ μεγάλης προσοχῆς, καὶ τοι θὰ ὡρκιζόμην, ὅτι διεσπᾶτο κάποτε ἡ προσοχή της, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ τῇ ἤρχοντο κατὰ νοῦν οἱ δύο τόμοι τῶν μὴ κοπέντων κἂν βιβλίων. Ἀφ' ἑτέρου ἡ κ. Βερὲτς ἐκάθητο παρὰ τὸ ἐργόχειρόν της, ἐνώπιον τοῦ ἀναγινώσκοντος, πρὸς ὃν, ἐξακολουθοῦσα ν' κεντᾷ, ἔκαμνε διὰ τῆς κεφαλῆς ποικίλα νεύματα ἐπιδοκιμασίας. Τὸ μειδίαμά της καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν πρασίνων ὀφθαλμῶν της ἀρκούντως ἐξεδήλουν τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἠσθάνετο διὰ τοὺς Χυξός, ἂν τὸ μειδίαμα τοῦτο δὲν ἐσήμαινεν: Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ἀγαπητέ μου κύριε, ἡ ἕξις καθιστᾷ τὰ πάντα δυνατά.

Ἀνεγίνωσκε δὲ στρέφων τὰ φύλλα μετὰ δυσαρεσκείας, διότι ἠσθάνετο τοιαύτην εὐδαιμονίαν, ὥστε ἐπεθύμει νὰ μὴ τελειώσῃ ποτὲ ἡ ἀνάγνωσίς του. Πρὶν ἢ ἀρχίσῃ, λεπτοφυὴς χεὶρ, ἣν θὰ ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του, ἔθηκε πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης κύπελλον πλῆρες ὕδατος μὲ σάκχαρον. Οὗτος τὸ ἔλαβεν, ἔβρεξε δι' αὐτοῦ τὰ χείλη του καὶ βήξας, ἵνα καθαρίσῃ τὴν φωνὴν ἤρξατο οὕτω.

«Ἀπεδείξαμεν, ὅτι ἡ ἱστορία Ἰωσὴφ »υἱοῦ Ἰακώβ, ὅπως ἀναγινώσκομεν αὐτὴν »ἐν τῷ τριακοστῷ ἐννάτῳ καὶ ἑξῆς κεφαλαίῳ »τῆς Γενέσεως, παρουσιάζει ἅπαντα τὰ χα»ρακτηριστικὰ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας. Ἀπό»δειξις τούτου εἶνε τὰ κύρια ὀνόματα, ἅτινα »ἐν παρομοίαις ὑποθέσεσιν εἶνε τὰ σπουδαι»ότερα τεκμήρια. Ὡς πάντες γινώσκουσιν »ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Φαραώ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν »σωματοφυλάκων του ἢ τῶν εὐνούχων του, »ὅστις ἠγόρασε τὸν Ἰωσὴφ ἀπὸ τοὺς Ἰσ»μαηλίτας, καὶ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ ὁποίου »ὁ Ἰωσὴφ ἔσχε τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο ἐπει»σόδιον, καθ' ὃ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαλλαγῇ »ἐκ τῶν χειρῶν της εἰ μὴ μόνον τῇ ἀπωλείᾳ »τοῦ χιτῶνός του, ὠνομάζετο Ποτιφάρ, οὗ»τος δὲ ὁ Ποτιφὰρ δὲν εἶναι ἄλλος εἰμὴ ὁ »Πετ-Φρᾶ, δηλαδὴ ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν »Ρᾶ ἢ εἰς τὸν θεὸν τοῦ Ἡλίου. Ὁ Ἰωσὴφ »ἔλαβε παρὰ τοῦ Φαραὼ τὸν τίτλον τοῦ »Ζφανατπανέ: μεταφράζεται Ζπενετ-Ποὺς ἢ »δημιουργὸς τῆς ζωῆς. Τοῦτο δεικνύει τὸ »μέγεθος τῆς δόξης, ἧς ἀπελάμβανεν ὁ Ἰω»σὴφ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, σώσας αὐτοὺς »ἀπὸ τὸν λιμόν· οἵτινες καὶ τῷ ἔδωκαν εἰς »γάμον τὴν θυγατέρα ἱερέως τινος ἐξ Ὸν ἢ »Ἀννοῦ.

Ἐνταῦθα ἐστράφη πρὸς τὴν κ. Βερὲτς ἵνα τῇ εἴπῃ.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς προσθέσω, ὅτι Ὸν ἢ Ἀννοῦ εἶνε ἡ πόλις τοῦ Ἡλίου ἢ ἢ Ἡλιόπολις;

— Θὰ τὸ ἐθεώρουν ὡς ἀνυπόφορον προσβολὴν τῷ ἀπεκρίθη αὕτη.

«Τῷ ἔδωκαν λοιπὸν εἰς γάμον» ἐπανέλαβεν ὁ Ὁράτιος, «τὴν θυγατέρα ἱερέως τινος ἐξ Ὸν ἢ Ἀννοῦ, «ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀσ»νὰθ ἤτοι Ἀς-Νέθ, ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι »ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὴν μητέρα τοῦ ἡ»λίου. Τούτων τεθέντων, δὲν μᾶς μένει νὰ ἀ»ποδείξωμεν ἤδη ἢ ὅτι ὁ Φαραὼ κατὰ τὴν »βασιλείαν τοῦ ὁποίου ὁ Ἰωσὴφ ἔφθασεν εἰς »Αἴγυπτον δὲν ἦτο ἄλλος εἰμὴ ὁ βασιλεὺς τῶν Χυξός, Ἄπεπις.

— Ἰδοὺ λοιπόν! ἀνέκραξεν εὐφροσύνως ἡ κ. Βερὲτς, ἐφθάσαμεν εἰς αὐτόν. Ἠσθάνθην πάντοτε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸν Ἀπέπιδα χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀλλάξω τὰ πράγματα, καὶ δὲν τολμῶ νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἦτο ἀξιαγάπητος· ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος ἀξίας τινός, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι ἐν μέρει εἶνε ἄξιος τῆς ὑπολήψεως, ἣν αἰσθάνεσθε πρὸς αὐτόν. Δὲν ἐπιχειρῶ ἐπίσης ν' ἀποδείξω, ὅτι ἦτο ὡραῖος, ἀλλ' ἡ προτομή του ἔχει ποιάν τινα ἔκφρασιν. Θά μ' ἐρωτήσητε πῶς τὸν γνωρίζω. Λοιπόν, ὑπάρχει εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου, ἐντὸς τῆς προθήκης Α. τῆς αἰθούσης τῆς ἱστορίας, ἀγαλματίον κάπως βεβλαμμένον, ἐκ λίθου βαθέως πρασίνου, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ὑπόδειγμα τῆς καλλιτέρας Σαϊτικῆς κατασκευῆς. Καίτοι δὲ αἱ ἀποδείξεις δὲν ὑπάρχουσι δυστυχῶς, ἔχω ἰσχυροὺς λόγους ἵνα πιστεύω, ὅτι τὸ πολύτιμον τοῦτο ἀγαλματίον δὲν εἶνε ποσῶς Σαϊτικόν, ἀλλ' εἶνε τὸ ὁμοίωμά τινος ἐκ τῶν ποιμένων βασιλέων· καὶ ὅτι οὗτος ἦτο ὁ βασιλεὺς Ἄπεπις. Οὕτω βλέπετε....»

Ἔφερε καὶ πάλιν τὸ ποτήριον εἰς τὰ χείλη του, ἐρρόφησε μεθοδικῶς, ὡς πάντοτε, ὀλίγον ὕδωρ μὲ σάκχαρον, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν:

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΙ

(Μῦθος Κριλῶφ)

Καθένας ἔχ' ἰδίαν
εὐφυΐαν
Ἀλλὰ συμβαίνει ἕνας συχνὰ νὰ βάλῃ χέρι
Εἰς πρᾶγμα ποῦ διόλου δὲν ἔμαθε, δὲν ξέρει.
Ἐγὼ δὲ συμβουλεύω τὸν καθένα
Νὰ δίδεται σ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχει μαθημένα,
Ἂν, ἐννοεῖται, θέλῃ,
Καλὰ τὰ ἔργα του νὰ ἔχουν τέλη.

Μαυροπούλι, ἀπὸ νέο εἶχε κατορθώσῃ
Τὴν καρδερίνα τόσο πολὺ νὰ μιμηθῇ,
Ποῦ καρδερίνα νόμιζες πῶς εἶχε γεννηθῇ,
Ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς του ἦταν τόση.
Τὸ δάσος ἀπὸ τὴ φαιδρὴ φωνή του ἀντηχοῦσε,
Καὶ τὸ μαυροπουλάκι μας καθένας ἐπαινοῦσε.
Ἄλλον θὰ εὐχαρίστει αὐτὴ ἡ τύχη μόνη,
Πλὴν τὸ πουλίμας ἤκουσε πῶς ἐπαινοῦν τ' ἀηδόνι.
(Ἦταν δὲ φθονερό, κατ' ἀτυχία),
Καὶ λέγει: «—Φίλοι, ἡσυχία,
Καὶ θὰ μ' ἀκούσετε νὰ ψάλλω
Καὶ σὰν τ' ἀηδόνι, δίχως ἄλλω».
Καὶ ἔψαλε τῳόντι, ἀλλὰ μὲ μιὰ φωνὴ
Ἐλεεινή.
Τώρα τ' ἀκούεις καὶ πιπίζει,
Τώρα συρίζει,
Ἄλλοτε γρύζει ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶνε κατσικάκι,
Καὶ πότε νιαουρίζει σὰν γατάκι.
Τέλος μὲ τὸ τραγοῦδι του ἐβίωξε τὰ πουλιά,
— Ἀγάπη μου, τί σ' ὠφελεῖ παρόμοια δουλειά;
Ἄκουσε μία συμβουλὴ
Ἀληθινὴ καὶ μόνη:
«Προτίμα, καρδερίνα νὰ φαίνεσαι καλή,
Παρὰ κακὸ ἀηδόνι».

Π. Α. Ἀξιώτης

ΔΙΑΤΙ ΥΠΑΝΔΡΕΥΘΗΤΕ;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μὲ ἔκλεψαν ὅπως ἐντὸς δάσους. Ἐνόμιζον, καλῇ τῇ πίστει, ὅτι ὁ γάμος εἶνε ἐλευθερία καὶ ὑπανδρεύθην διὰ νὰ εἶμαι ἐλευθέρα. Ἐφρόνουν ὅτι θὰ ἔχω ὅλα τὰ προνόμια τῶν ἀνυπάνδρων νεανίδων, ὅτι θὰ ἔχω ἰδικήν μου οἰκίαν, ὅτι θὰ ἐξέρχωμαι μόνη, θὰ δέχωμαι καὶ θὰ ἀποδίδω ἐπισκέψεις, ὅτι θὰ φέρω πτερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνδικὸν σάλι ἐπὶ τῶν ὤμων, ὅτι θ' ἀναγνώσω τὰ βιβλία ἅτινα μοὶ ἔκρυπτον καὶ θὰ βλέπω τὰς κωμῳδίας ἃς μὴ ἀπηγόρευον, ὅτι θὰ κάμω ἐν λαμπρὸν ταξείδιον κατὰ τοὺς γάμους μου, ὅτι θὰ πηγαίνω εἰς τοὺς χορούς, ὅτι θὰ εἶμαι ἐπὶ τέλους μία «Κυρία ὑπανδρευμένη» — Ἀλλά, ὁ σύζυγός μου μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ δεικνύω τοὺς ὤμους μου, δὲν μὲ ἀφίνει νὰ χορεύω οὔτε νὰ ἱππεύω, κατακρίνει τοὺς σουρμοὺς καὶ μοὶ ἐμποδίζει πολλὰ διασκεδαστικὰ βιβλία, ἐκλέγει τὰς σχέσεις μου, ἐπιθυμεῖ νὰ μένω εἰς τὴν οἰκίαν, δὲν θέλει τοῦτο, δὲν θέλει ἐκεῖνο... Μένει πάντοτε μαζί μου, εἶνε περίεργος, ἀναγινώσκει τὰς ἐπιστολάς μου καὶ ἐπισκέπτεται τὰ κιβώτια καὶ τοὺς σύρτας μου, δὲν μὲ ἀρέσει οὔτε στιγμήν. Μία φίλη μου, πρὸς ἣν ἐκμυστηρεύομαι, μοὶ λέγει ὅλα τὰ ἐναντία: εἶνε πολὺ εὐτυχής, ἐγὼ δὲ ἤτις ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀποκτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου, εἶμαι μία δυστυχὴς δούλη. Ἐὰν ὁ τύραννός μου ἀναγνώσῃ τὰ παράπονα ταῦτα, δὲν θ' ἀναγνωρίσῃ τὸν ἑαυτόν του. Νομίζει ἑαυτὸν πρότυπον συζύγου, καὶ ὅσον περισσότερον θὰ τῷ ὁμοιάζῃ ἡ εἰκών του τόσον δυσκολώτερον θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ.

Μία μὴ ἱππεύουσα ἀμαζών.

— Ὁ γάμος εἶνε τὸ μᾶλλον ἀπίθανον τῶν μυθιστορημάτων. — Πταίει ὁ Βαλζὰκ ὅστις λέγει ὅτι εἶνε τὸ μόνον δυνατὸν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ ἀρχὴ εἶνε ἓν κεφάλαιον ἔρωτος ἀρκούντως ἐνδιαφέρον. Παρεσύρθην, — ἡ συνέχεια εἶνε κεφάλαιον σκληρᾶς φυσιολογίας, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον δυσάρεστον εἶνε τὸ τέλος, καὶ ὅταν τις ἀρχίσῃ πρέπει νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ.

Ναθαλία.

— Ὑπανδρεύθην ἐν τῇ ποιήσει καὶ ζῶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Κ.

— Καθεὶς ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν του, καὶ τὴν εὑρίσκει ὅπου δύναται. Ἔπραξον κλειδοκύμβαλον καὶ ἐκεῖνος βιολίον. Ἐνόμιζον ὅτι ὁ γάμος εἶνε δυῳδία. Πράγματι εἶνε ἐνίοτε δυῳδία, ἐν-ᾗ εἰς μόνος μουσικὸς ᾖδε καὶ οὐχὶ πάντοτε μὲ χρόνον.

Αὐτή.

— Ἠγάπων τοὺς στρατιωτικοὺς καὶ ὑπανδρεύθην ἕνα ἱεροκήρυκα.

Μ.

— Ἔσθε περίεργος· ἀλλὰ καὶ ἐγώ, ἀφοῦ ὑπανδρεύθην ἐκ περιεργείας. Ἤθελον νὰ ἴδω ἂν δύο ὄντα ἐντελῶς ἀντίθετα ἠδύναντο νὰ φθάσουν εἰς τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ἁρμονίαν, ἥτις εἶνε ἡ ἀνταλλαγὴ δύο ψυχῶν, ὁ δεσμὸς δύο θελήσεων, ἡ συμφωνία δύο μουσικῶν ὀργάνων. ὁ ἔρως! Ἠυχαρίστησα τὴν περιέργειάν μου· διὰ νὰ εὐχαριστήσητε καὶ τὴν ἰδικήν σας ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγμά μου.

Ἀλγερινή.

— Ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶνε αἱ αὐταί. Ἔχουν δίκαιον νὰ λέγουν ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ἀτελέστερον ὄν. τοῦ ἀνδρὸς καὶ γεννᾶται διὰ νὰ ὑπακούῃ. Οἱ ἄνδρες βιάζονται ὀλιγώτερον νὰ γίνουν κύριοί μας παρ' ὅτι ἡμεῖς νὰ γίνωμεν δοῦλαί των. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ ὑπομονή των ἔχει τὸ μυστικόν της. Ἐὰν ποτε εἶχον νὰ ἐπιτιμήσω τι εἰς τὸν σύζυγόν μου, θὰ ἔλεγον ὅτι εἶνε ὁ τελειότερος τῶν συζύγων. Ἦτο χαρακτὴρ τόσον ἡπίου, τόσον καλοῦ, τόσον σώφρονος, τόσον ἐπιεικοῦς, ὥστε ὑπανδρεύθην μὲ κεκλεισμένους ὀφθαλμούς. Προσεκτήθε νὰ προλάβῃ ἁπάσας τὰς ἐπιθυμίας μου, ὑπήκουεν εἰς ὅλας τὰς θελήσεις μου, ἐκάμνετο πρὸ τῶν ἰδιοτροπιῶν μου, ἐλάτρευε τὰ ἐλαττώματά μου καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν φανταστικηξίαν μου. Ἐὰν κατέστρεφον εἰς ἀνοησίας τὴν περιουσίαν του, θὰ ἔρριπτε μετὰ χαρᾶς ἐκ τοῦ παραθύρου τὸν τελευταῖόν του ὀβολόν. Ἐὰν ἔθετον πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν μας, θ' ἀπεδίωκε τοὺς πυροσβέστας καὶ νομίζω ὅτι ἐὰν ἐραστής τις μὲ περιεποιεῖτο θὰ ἦτο ἄξιος νὰ εἴπῃ: «Σοὶ τὴν ἐμπιστεύομαι, κατάστησον αὐτὴν εὐτυχῆ». Ἀλλὰ γενομένου, τοῦ πειράματος, ὁ κάλλιστος τῶν συζύγων ὀλίγου δεῖν μ' ἐφόνευε. Φαντασθῆτε τῶρα τοὺς ἄλλους!

Ἡ μαρκησία.

(Ἐκ τῆς Illustration) (*).

(*) Ἰδ. φυλλ. 26. ἐ. ἔ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Ἡ πριγκίπισσα Σοφία καὶ ὁ νεογέννητος βασιλόπαις διατελοῦσιν ἐν ἄκρᾳ ὑγείᾳ. — Μετὰ τὰς προχθὲς γενομένας ἐξετάσεις του, ὁ βασιλόπαις Νικόλαος κατετάχθη διὰ Β Διατάγματος εἰς τὸ σῶμα τοῦ πυροβολικοῦ, μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ. — Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς προχθὲς Πέμπτης ἀφίκετο ἡ Αὐτοκράτειρα Φρειδερίκου μετὰ τῶν δύο θυγατέρων της, λαμπρὰ δ' ἐγένετο αὐτῇ ὑποδοχὴ ὑπό τε τοῦ ἐν Φαλήρῳ ὁρμοῦντος Ἀγγλικοῦ στόλου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ, ἐπὶ τούτῳ ἐκεῖ καταπλεύσαντος. — Ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ διαμείνῃ εἰς Δεκέλειαν καὶ Ἀθήνας μέχρι τῶν μέσων Σεπτεμβρίου, θὰ ἐπιχειρήσῃ δὲ μετὰ τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς πριγκιπίσσης Σοφίας μικρὰν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον περιοδείαν. — Ἀπὸ χθὲς ἤρξατο ἡ ἀνταλλαγὴ ταχυδρομικῶν δεμάτων μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκτὸς τῆς Αὐστροουγγαρίας. — Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην δονήσεις σεισμοῦ ἰσχυραὶ κατετάραξαν τὰς Πάτρας. — Ἐξέπλευσεν εἰς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὁ πάρων Ἄρης χάριν γυμνασίων τῶν ἐν αὐτῷ δοκίμων. — Ἡ μεγάλη δούκισσα Ἀλεξάνδρα ἔπεμψε πολύτιμα ἱερατικὰ σκεύη εἰς τὸν ἐνταῦθα ἱερὸν ναὸν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μεταβὰς παρὰ τῷ Σουλτάνῳ, ὅπως ζητήσῃ ἀκρόασιν διὰ τὸ ζήτημα τῶν βερατίων δὲν ἐγένετο δεκτός, ὑπέβαλε δὲ ἁπλῶς τὰ ἔγγραφα ὧν ἐγένετο κομιστής. Μετὰ μικρὸν ἐξεδόθησαν τὰ βεράτια δύο βουλγάρων ἐπισκόπων ἐν Μακεδονίᾳ. — Οἱ ἐν Κ]πόλει Ἀρμένιοι ἐποίησαν μεγάλην κατὰ τοῦ Πατριάρχου αὐτῶν διαδήλωσιν, ὡς ἀσυμφόρως πολιτευθέντος ἐν τοῖς ἐθνικοῖς αὐτῶν ζητήμασι, ἀλλὰ τὴν διαδήλωσιν διέλυσεν ἡ ἀστυνομία διὰ τῶν ὅπλων, πολλὰ δὲ ἀριθμοῦνται θύματα αὐτῆς. — Ἡ βασίλισσα Ναθαλία δι' ἐπιστολῆς της πρὸς τὸν υἱόν της ἀνήγγειλεν, ὅτι θὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντὸς τὴν Σερβίαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μιλάνος λέγει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον εἰς τοὺς ἀνταποκριτὰς τῶν ἐφημερίδων. — Ἐν τῇ Ἀργεντινῇ δημοκρατίᾳ ἐξερράγη ἐπανάστασις, ἡ δὲ πρωτεύουσα Βόενος-Ἄϋρες ἦν ἐπί τινας ἡμέρας ἀνάστατος διορισθέντος καὶ νέου προέδρου. Ἡ κυβέρνησις ὅμως δι' ἰσχυρῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων κατέστειλεν αὐτήν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐπὶ τῇ πεντηκονταετηρίδι ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ γερμανοῦ ἀρχαιολόγου Ὀδοφρεΐδου Μυλλέρου ἐτελέσθη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Γερμανῶν καὶ Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων μνημόσυνον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Κολωνοῦ, ἐν ᾧ ἀναπαύονται τὰ ὀστᾶ του, ὡμίλησε δὲ ὁ κ. Βόλτερς γραμματεὺς τῆς παρ' ἡμῖν Γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας ἐν Ἰταλίᾳ εἶνε ὁ νεαρὸς συνθέτης νέου ὡραίου μελοδράματος *Cavalleria rusticana* κύριος Πέτρος Μασκάνης. — Ἡ Ἐφημερὶς *Mondo artistico* τοῦ Μιλάνου ἀγγέλλει, ὅτι ὁ διάσημος ὑψίφωνος Ταμάνιο, μετὰ τὴν ἐν Ἀμερικῇ περιοδείαν του, θ' ἀποσυρθῇ ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ του, ὅπως ἀναληφθῇ διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς σκηνῆς. — Τὸ αὐτοκρατορικὸν μελόδραμα τῆς Βιέννης προπαρασκευάζει διὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς προσεχοῦς χειμερινῆς θεατρι-

κῆς περιόδου κωμικὸν μελόδραμα φέρον τὸν παράδοξον τίτλον : Λίλι, λόλα, λάλα. — Εἰς Ἅγιον Ἀντώνιον τοῦ Τεξάς, «αἰδέσιμός» τις, καλούμενος Βιργίλιος Μάξεϋ, ἀνήγγειλεν ἐπισήμως τοῖς ὁμοδόξοις αὐτοῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θὰ κηρύττῃ κατὰ Κυριακὴν τὸ εὐαγγέλιον ἐν τῷ ναῷ, τὰς δὲ ἑπομένας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος θὰ ἐπαγγέλληται τὸν ἠθοποιόν, ἐπιθυμῶν σφόδρα νὰ προσεγγίσῃ οὕτω τὴν σκηνὴν μετὰ τοῦ ἄμβωνος. — Ἡ ὀρχήστρα Λαμουρὲ συγκειμένη ἐξ 120 προσώπων μεταβαίνει προσεχῶς εἰς Βέλγιον, ὅπου τροτίθεται νὰ ἐκτελέσῃ συναυλίας τινάς. Αἱ δαπάναι μόναι ἑκάστης συναυλίας ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν 10000 φράγκων. — Ἐν μέσῳ συρροῆς πολλοῦ πλήθους παρεστάθη δὶς ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὀμονοίας ὑπὸ τοῦ θιάσου Μενάνδρου ἡ γνωστὴ κωμῳδία τοῦ κ. Α. Α. Ραγκαβῆ, ὁ Γάμος τοῦ Κουτρούλη μετὰ χορικῶν ἀσμάτων ψαλέντων ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀλ. Ἤρον Γράφομεν ταχυδρομικῶς. — κ. Κ. Α. Βόλον. Ἐλήφθησαν.—Ι. Π. Παρισίους. Ἐστάλη. Μόνον τρεῖς ; ὅσας θέλετε. Γράφομεν. — Π. Θ. Ἄργος. Ἀκατάλληλον — Π. Κ/πολιν. Ἀνέγνωμεν τὸ ἑξῆς καὶ τὸ εὕρομεν λίαν ἐπίκαιρον : « Ἡ πεῖρα εἶνε ἰατρὸς ἐρχόμενος πάντοτε μετὰ τὴν ἀσθένειαν, καὶ ἀστὴρ ἀνατέλλων ὅταν πηγαίνῃ τις νὰ κοιμηθῇ.» Διὰ τὰ λοιπά.... εἶνε περιττόν.— ** Ἀπαντήσεις ἐν τῷ προσεχεῖ φύλλῳ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Λεξικὸν Ἐγκυκλοπαιδικόν. (Ἀποστακτικαὶ μηχαναὶ-ἀραιόμετρα) φυλλαδ. 36. Ἐκδιδόμενον ἐπιμελείᾳ Ν. Γ. Ηολίτου. — Μπάρτ καὶ Χίρστ ἐκδόται.

Ἰλιάδος Ραψῳδία Ζ'. Ἐξ ἀνεκδότου μεταφράσεως Ἰακώβου Πολυλᾶ.

Ὁ λογικὸς Κανών. Ex mere negatives nihil Sequitur. Καὶ ἡ περὶ τούτου γνώμη του Loize· ὑπὸ Θεμ. Ι. Μ χαλοπούλου.

Ὁ Κουφοκεφαλάκης. Κωμῳδία ἔμμετρος εἰς πρᾶξιν ὑπὸ Νίκου Α. Κοτσελοπούλου.

ΑΓΓΛΙΑΙ Δ. 30 ὁ στίχος ἢ ἀποκοπή

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ — ΚΑΡΤΟΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ — ΚΑΡΤΗΣ ΑΛΕΥΜΙΝΕ — ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΚΑΡΤΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΚΑΙ ΦΑΚΕΛΛΟΙ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΦΑΚΕΛΛΩΝ
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ
ΧΑΡΑΚΤΑΙ
ΕΠΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΩΝ
Monogrammes
Σφραγῖδες ἐξ ἐλαστικοῦ παντὸς εἴδους

ΠΛΑΚΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ — ΣΑΠΩΝΕΣ ΑΓΓΛΙΚΟΙ — Τὰ καλλίτερα ὑπάρχοντα ἐν Ἑλλάδι. ΚΑΤΑΣΤΙΧΑ — ΜΕΛΑΝΟΔΟΧΕΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

REVUE
POLITIQUE ET LITTERAIRE
REVUE BLEUE
Paraissant le Samedi
Six mois 20 fr. Un an 35
PARIS
111. Bd. St Germain 111.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ
ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
Τιμᾶται Δραχμῆς

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ πεπειραμένος συνιστᾶται θερμῶς ὑπὸ τῆς «Ἑβδομάδος» εἰς πάντα θέλοντα νὰ διδαχθῇ τὴν Ἀγγλικήν. Ἀπευθυντέον εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΝΙΩΤΟΥ
Ὀπισθεν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης
ΔΕΝΟΝΤΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΩΣ
ΧΡΥΣΩΝΟΝΤΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
Κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται κατάστιχα παντὸς εἴδους ἐφάμιλλα τῶν ἀγγλοαμερικανικῶν κατὰ τὴν ποιότητα καὶ στερεότητα ἀλλὰ πολυτούτων ἐφθηνότερα·

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ
Ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον
ΥΠΟ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΣ ΠΑΡΡΕΝ
Τεῦχος 4.
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΗΣ.

L'ARGUS DE LA PRESSE
Voulez-vous être informé avec exactitude et rapidité de tout ce qui s'imprime dans les Journaux et Revues français et étrangers sur un *sujet* un *fait*, ou une *personnalité* quelconque?—Adressez-vous, 157, rue Montmartre, à l'**Argus de la presse**, A. CHÉRIE, Directeur ; Paris.—Depuis 10 ans, l'**Argus**, a fournit à ses abonnés *plus de deux millions* d'extraits de journeaux sur n'importe quel sujet.

Ε. ΣΤΑΝΛΕΥ
Η ΓΗ
ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΓΕΩΡΓ. ΑΔΡΑΚΤΑ
Τιμᾶται Δραχ. 5

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Α. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
Ὁδ. Αἰόλου, ἀριθ. 195-197
Ἐκτυποῦνται
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ΣΤΙΓΜΙΑΙΩΣ
ἐπικεφαλίδες σφραγῖδες
παντὸς εἴδους, πάσης ποιότητος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
Εὐρωπαϊκῶν Καταστίχων

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τμῆμα Πειραιῶς--Κορίνθου--Πατρῶν

	1	3	33		2	4	32
Πειραιεὺς ἀν.	6.30π	11.10	12.30	Πάτραι ἀν.	6.45π	11.30	—
Ἀθῆναι »	7.—	11.45	1.—	Αἴγιον »	8.25	12.46	—
Κόρινθος ἀφ.	9.52	2.55	4.17	Κόρινθος »	12.—	4.25	6.50π
Αἴγιον »	1.36	6.15		Ἀθῆναι ἀφ.	3.07	7.25	10.10
Πάτραι »	2.55	9.55		Πειραιεὺς »	3.35	7.55	10.40

Τμῆμα Κορίνθου - Ναυπλίου - Μύλων

Κόρινθος ἀν.	3.20 μ. μ.	Μύλοι ἀν.	7.40 π. μ.
Ἄργος ἀφ.	5.30 »	Ναύπλιον »	8.45
Ναύπλιον »	6.05 »	Ἄργος ἀφ.	9.20
Μύλοι »	6.08 »	Κόρινθος »	11.30

Τμῆμα Πατρῶν - Πύργου

	π.μ.	μ.μ.	π.μ.		π.μ.	μ.μ.	
Πάτραι ἀν.	7.05	3.30	5.30	Πύργος ἀν.	6.10	3.35	
Ἀχαΐα ἀφ.	7.55	4.20	6.30	Ἀμαλιὰς »	7.35	5.—	
Μανωλὰς »	9.—	5.24	—	Γαστούνη »	8.05	5.32	
Γαστούνη »	10.—	6.21	—	Μανωλὰς »	9.02	6.30	
Ἀμαλιὰς »	10.31	6.52	—	Ἀχαΐα »	10.07	7.35	6 μ.
Πύργος »	11.55	8.15	—	Πάτραι ἀφ.	10.55	8.25	7 π.

Αἱ ἀμαξοστοιχίαι 33 καὶ 32 ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐναλλάξ. Τοπικαὶ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην εἰς ὅλα τὰ τμήματα.

Γ. ΠΑΜΠΑΝΟΣ
Ὀδοντοϊατρός
Ὁδ. Πατησ. 9

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ
13—Ὁδὸς Καπνικαρέας—13
Ἠλεκτρικοὶ κώδωνες, ἠλεκτρικαὶ ἰατρικαὶ συσκευαί, τηλέφωνα δι' οἰκιακὰς καὶ μεγάλας ἀποστάσεις, ἐγκαταστάσεις ἠλεκτρικοῦ φωτὸς τροφοδοτούμεναι ὑπὸ τῶν ἐγκατεστημένων ἐν Ἀθήναις ἠλεκτρικῶν σταθμῶν. Ὄργανα ἐναντίον τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλεξικέραυνα, ἐπιστημονικὰ ἐργαλεῖα δι' οἱανδήποτε χρῆσιν.
Προμήθεια ἐργαλείων. — Ἐγκαταστάσεις.—Ἐργασία ἐπιστημονική.—Τιμαὶ ἐκτάκτως μέτριαι.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ.